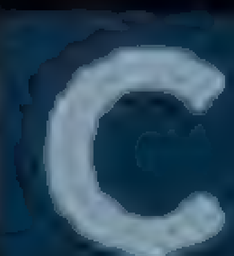
STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

DE BEPROEVING

BIJ HET VALLEN VAN DE NACHT

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

BIJ HET VALLEN VAN DE NACHT

Published by arrangement with Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Oorspronkelijke titel: *The Stand – The Night Has Come*
Vertaling: Thom de Neef
Omslagontwerp: Karel van Laar
Omslagillustratie: Mike Perkins
Opmaak binnenwerk: DPS Design & Prepress Studio

ISBN 978 90 245 6217 6
NUR 334 / 360

www.lsamsterdam.nl
www.watleesjij.nu
www.boekenwereld.com

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

Bij het vallen van de nacht

Creative Director and Executive Director
STEPHEN KING

Script
ROBERTO AGUIRRE-SACASA

Art
MIKE PERKINS

Color Art
LAURA MARTIN

Lettering
VC'S JOE SABINO

Production
MAYELA GUTIERREZ

Assistant Editors
JOHN DENNING & RACHEL PINNELAS

Editor
NICOLE BOOSE

Consulting Editor
BILL ROSEMANN

Senior Editor
RALPH MACCHIO

Cover Art
TOMM COKER WITH LAURA MARTIN

Collection Editor
MARK D. BEAZLEY

Assistant Editors
NELSON RIBEIRO & ALEX STARBUCK

Editor, Special Projects
JENNIFER GRUNWALD

Senior Editor, Special Projects
JEFF YOUNGQUIST

SVP of Print & Digital Publishing Sales
DAVID GABRIEL

Editor in Chief
AXEL ALONSO

Chief Creative Officer
JOE QUESADA

Publisher
DAN BUCKLEY

Met dank aan: Chuck Verrill, Marsha DeFilippo, Brian Stark,
Ruwan Jayatilleke, Michael Pasciullo, Sana Amanat, Jim Nausedas,
Jim McCann, Arune Singh, Lauren Sankovitch & Jeff Suter

Inleiding

Enkele jaren geleden had ik tijdens de New York Comic Convention de eer en het genoegen Stephen King voor de tweede keer te ontmoeten. We zouden gezamenlijk worden geïnterviewd over de stripbewerking van *De Donkere Toren* die bij uitgeverij Marvel verscheen. Ik ontmoette hem voorafgaand aan het gesprek in de artiestenfoyer en we drukten elkaar de hand. Meteen deed hij me aan de grond genageld staan: Ralph, zou je het een idee vinden om ook *De Beproeving* te verstrippen? Wow! Ik stond meteen als een bezetene ja te knikken.

Stel je voor, je krijgt het voorrecht in de schoot geworpen niet één, maar twee projecten van de grootmeester te mogen begeleiden! Ik hoopte dat de Heersende Machten de details naar ieders wens konden regelen.

Dat deden ze! En we konden aan de slag.

Dus mocht ik opnieuw samenwerken met een ongelooflijk getalenteerde groep creatieve mensen om nog een mijlpaal uit het werk van King in beelden om te zetten. Dit keer wilden we (anders dan bij *De Donkere Toren*) een conventioneler bewerking van de roman maken. Inmiddels zijn we onder de inspirerende redactionele leiding van mijn collega Nicole Boose een dertigtal comics verder en je houdt nu de integrale uitgave van onze enthousiaste inspanningen vast. Het was een fantastische reis en ik kijk vol trots op elke etappe terug.

Scenarist Roberto Aguirre-Sacasa nam de stripbewerking voor zijn rekening en wist er een fraai gestructureerd verhaal van te maken. Wat een ongelooflijke literaire verbeeldingskracht. Tekenaar Mike Perkins wist elk plaatje echt raak te maken. Deze bewerking bevat meer voorbeeldig getekende scènes dan ik kan tellen. En Laura Martin heeft ze met veel aandacht voor detail weergaloos ingekleurd. Ook onze letteraars waren geïnspireerd en hebben kwaliteit geleverd. Deze mensen waren in de wieg gelegd om je een getrouwe bewerking van *De Beproeving* voor ogen te toveren. De onderlinge samenwerking verliep zo voorspoedig dat ik het jammer vind dat die nu ten einde is gekomen.

De Beproeving is typisch zo'n boek waarmee King een vaste schare fans heeft gecreëerd die het boek telkens weer opnieuw lezen. Als Stephen King alleen dit boek had geschreven, had dat hem ook al tot een van de populairste schrijvers van eind twintigste en begin eenentwintigste eeuw gemaakt. Het is echt een voortreffelijk verhaal dat – ruim dertig jaar na dato – nog onverminderd actueel

is, een onvervalste pageturner waarin de krachten van Goed en Kwaad meesterlijk tegen elkaar worden uitgespeeld.

We wisten dat we in dat opzicht voor grote uitdagingen stonden. En dat maakt deze succesvolle afronding van *De Beproeving* des te bevredigender. Mijn grote dank gaat uit naar iedereen met wie ik heb mogen samenwerken. Het was een waar genoegen al deze creatieve talenten in staat te stellen te laten zien wat ze in huis hebben. Met het eindresultaat ben ik net zo ingenomen als iedereen.

Captain Trips heeft ons allemaal samengebracht om het einde van de beschaving te overdenken. Ik ben blij dat het virus me niet heeft overgeslagen!

Zeg de nachtwandelaar gedag van me.
Ralph Macchio

WAT VOORAFGING

Vier maanden geleden werd de wereld getroffen door een griepachtig virus dat 99 procent van de wereldbevolking het leven kostte. Nu moeten de overlevenden zich zien te redden in een wereld die onverschillig blijft doordraaien.

De Vrije Zone van Boulder wordt bewoond door mensen die hoop putten uit het licht en de wijsheid van Moeder Abagail. Maar het gebied wordt bedreigd door de samenzweerders Harold Lauder en Nadine Cross, die in de Vrije Zone wonen maar eigenlijk aanhangers zijn van de duistere man, ook wel bekend als Randall Flagg. Na wekenlange voorbereiding plegen Harold en Nadine een bomaanslag op de leiders van de Vrije Zone.

De bom explodeert op het moment dat Moeder Abagail terugkeert van een uitputtende spirituele zoektocht in de vrije natuur. Wat een bloedblad had kunnen zijn blijft daardoor beperkt tot een tragedie, die de geliefde leiders Nick Andros en Susan Stern het leven kost.

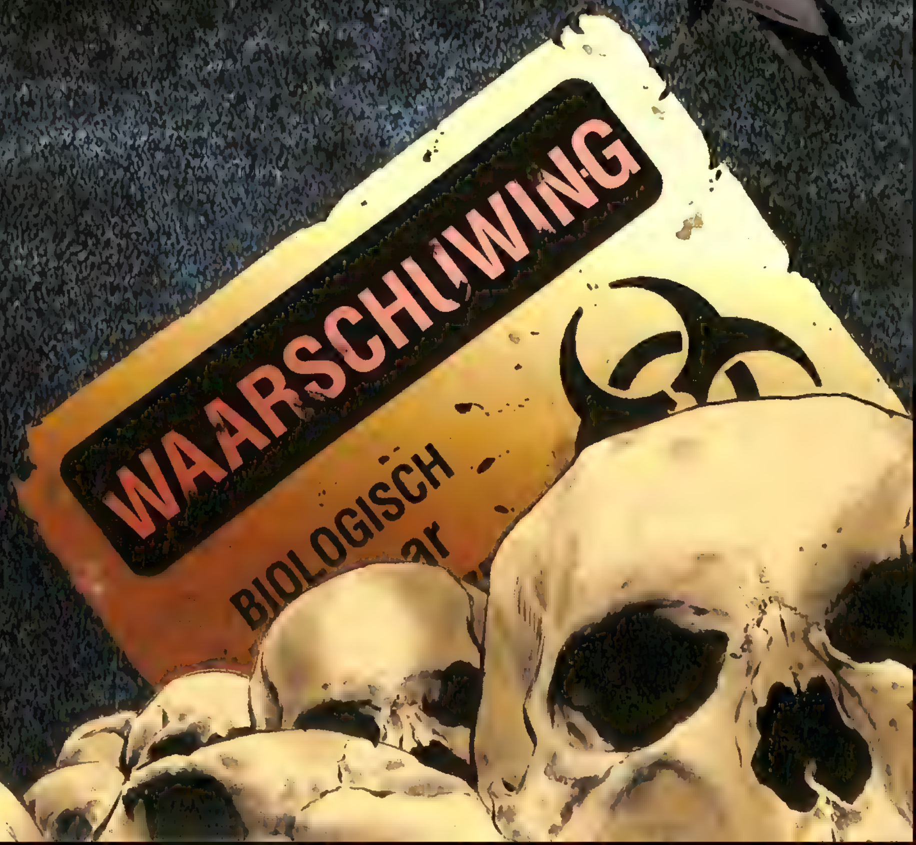
Moeder Abagail voelt zich sterk genoeg om haar schepper onder ogen te komen en ze neemt ontroerend afscheid van haar volgelingen. Vier van hen geeft ze de opdracht naar het westen te trekken, naar Las Vegas, naar de duistere man, om daar de kracht van hun geloof te beproeven.

In Las Vegas maken Flaggs aanhangers zich op voor een confrontatie. Harold en Nadine zijn Boulder ontvlucht om zich bij hen te voegen. Maar inmiddels zijn er twee spionnen uit de Vrije Zone onder hen, en er is een derde onderweg...

Hoofdstuk

EEN

7 SEPTEMBER

Overal langs de oostgrens van Oregon stonden de grensposten van de duistere man.

De grootste was bij Ontario, bij de I-80 naar Idaho.

In Copperfield hadden Bobby Terry en zijn maat Dave Roberts hun intrek genomen in een oud supermarktje; de Oregon Highway 86 lag om de hoek.

Ze zochten een man van ongeveer zeventig jaar oud, kalend, de bestuurder van een blauw-witte jeep.

De Nachtwandelaar had het eskader grenswachten waar Bobby toe behoorde zelf geïnstrueerd.

Hij spioneert voor de vijand. We hakken hem de kop af en sturen die nog voor de eerste sneeuw terug de bergen over.

Schieten zonder waarschuwing. Maar raak hem niet in het hoofd. Geen bloedsporen of erger boven zijn adamsappel. Ik wil geen beschadigde goederen terugsturen.

Flagg hinnikte van de voorpret toen hij het bevel gaf...

... hij was de enige, want de rest wist:

wie het bevel niet of deels navolgde, eindigde aan het kruis.

Wat...?

Een blauwe Scout scheurde door de modderplassen.

Hot damn...

Dave?
Dave, wakker worden man...

De rechter omklemde zijn stuur alsof hij nog nooit van artritis had gehoord, en al helemaal niet in deze ellendige regen.

De eerste drie dagen van zijn reis had hij over de met autowrakken bezaaide I-80 gezigzagd. Bij Rawlins was hij gefrustreerd afgeslagen en nu reed hij alleen nog over provinciale wegen.

Hoe verder hij van Boulder verwijderd raakte, hoe eenzamer hij zich begon te voelen en hoe zekerder hij wist dat hij de Vrije Zone nooit meer zou weerzien.

Zo moet Kaïn zich gevoeld hebben toen God hem verdoemde naar het land Nod, dacht hij.

O shit...

Op 4 september, toen hij diep in het westen zat, bracht de rechter de nacht door in New Meadows...

... waar iets tamelijk verontrustends gebeurde.

Voor het eerst sinds een week kon hij behaaglijk een boek openslaan, toen opeens...

Tok, tok, tok: tegen 't raam.

Het oude hart van de rechter sloeg op hol...

Het was zover, ze hadden hem door...

Maar 't was een kraai.

Gewoon een kraai, die hem grijnzend aanstaarde.

Maar in een dromerige, verschrikkelijke flits wist de rechter 't zeker...

Die kraai was de duistere man, zijn ziel, zijn ka, had de gedaante aangenomen van een doorweekte vogel...

Die hem toegrijnsde met roodomrande ogen die steeds groter leken te worden...

Hij probeert me te hypnotiseren, dacht de rechter. Maar misschien als ik hem neerschiet...

Zijn ziel... als er zoiets bestaat... vang in het kadaver van een vogel...

EAT THIS!
CLICK
Maar 't geweer was nog vergrendeld...
En de kraai vloog in doodsnood op met een gesmoorde...
KAW
En toen wist de rechter 't zeker... het was de duistere man, en hij had zich in de rechter vergist, en daarvoor zou hij moeten boeten met zijn ellendige leven... maar ook die zekerheid verdween, en de rechter voelde zich dom en alleen...

En nu versperden wat auto's net iets buiten Copperfield de weg, zodat hij moest praten met de vriendelijke jongens die voor hem verschenen...
Iets zei de rechter dat het allemaal niet lang zou duren.
Hé ouwe, mik je nou op mij?
(In zijn linkerzak hield Dave zijn vinger aan de trekker van een .38 Police Special.)

Wees niet bang... Ik heet Farris...
Jullie hebben me vast in Copperfield gezien.

Op dat moment zag de rechter Bobby Terry op de bijrijdersstoel van de Willys...

Eikels...

Roberts schoot vanuit zijn jaszak en raakte de rechter frontaal...

Bobby haalde van de schrik ook de trekker over, en blies Roberts halve nek weg...

Mijn artritis is weg, dacht de rechter terwijl hij de Garland optilde die opeens 'n ton leek te wegen...

Geen van hen zag de kraai die op 'n elektriciteitskabel langs de weg was neergestreken...

Bobby ging nu echt door het lint en schoot nog drie keer, waarbij hij de rechter tweemaal raakte, boven zijn rechteroog en onder zijn onderlip...

BLAMM
BLAMM

Toen was het stil, afgezien van de regen...

Ik... het is me gelukt! Duel bij de O.K. Corral! De goeie ouwe Bobby Terry legde die vuile spion zo morsdood neer dat...

dat...

In 'n vlaag van verbijstering hoorde Bobby opeens weer de woorden van de duistere man: 'Schieten zonder waarschuwing, maar raak hem niet in het hoofd.'

O jezus...

Bobby keek naar de rechter...

Zelfs z'n tanden waren foetsie...

In het westen kon hij 't nu wel vergeten, wist Bobby Terry. Hij ging met z'n rug tegen een telefoonpaal eindigen... of erger.

Kon 't wel erger?

Naar 't zuiden, dat was de oplossing. Hij ging naar Mexico, of naar Guatemala, of Nicaragua, of...

Huh?

Opeens hoorde Bobby iets vreemds in de regen. Een... tikkend geluid, alsof iemand met afgetrapte hakken boos over 't asfalt stampte...

Het kwam snel dichterbij...

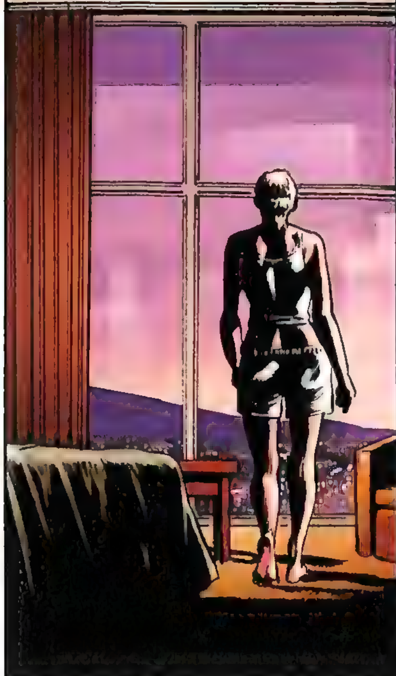
Nee. Genade...

Bobby draaide zich om...

Flagg stortte zich op hem als 'n monster uit de engste horrorfilm aller tijden...
'Nee,' probeerde Bobby Terry, maar zijn stem stokte...
Een hongerige grijns legde enorme zerken van haaientanden bloot...
Pikzwarte kraai-enveren fladderden uit Flaggs haar...
Hee Bobby Terry, je hebt 't verkloot!!!
Er bleken toch... ergere dingen dan kruisiging te bestaan.
Tanden bijvoorbeeld.

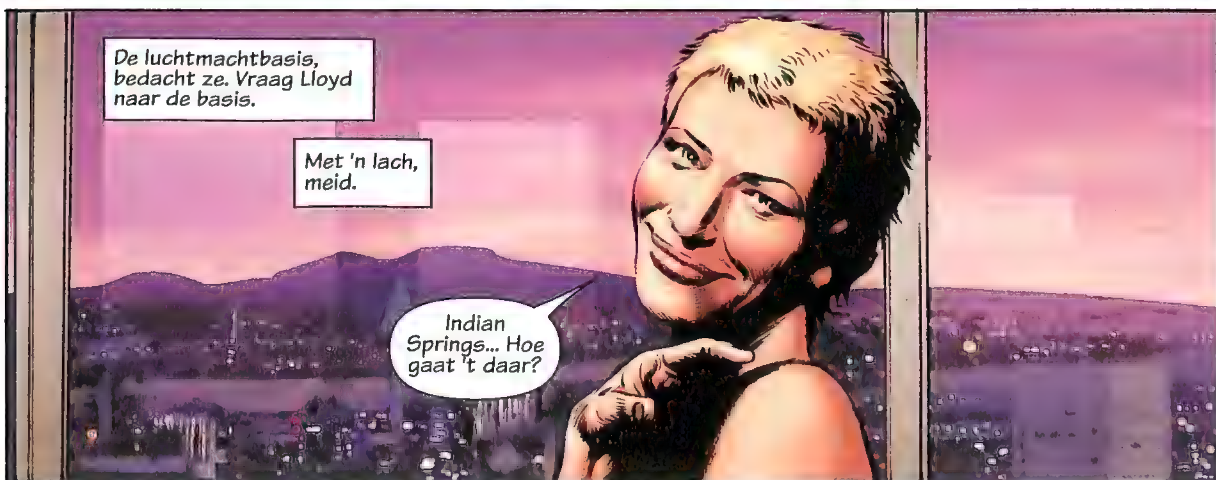

8 SEPTEMBER
LAS VEGAS

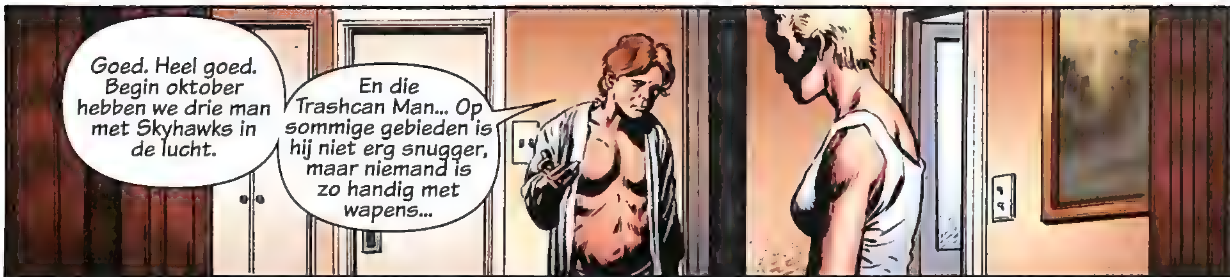

Dayna Jurgens zat nu acht dagen in Las Vegas en dacht dat ze al helemaal ingeburgerd was.
Zo sterk zelfs dat ze al met Lloyd Henreid het bed deelde. (Zamelde ze meteen inlichtingen in.)

Vannacht hadden ze 't over de rechter gehad. Flagg had hem weten op te sporen... en nu was de rechter dood. Alleen... er was iets fout gegaan. Iemand had de klus verprutst.

Dayna vroeg zich af: als Flagg wist van de rechter, hoe zat 't dan met haar?
Die kerel die ze Nachtwandelaar noemden, de Grote Daar/Niet-Daar...
Die ouwe schijn-heilige...

Kalm aan, meid. Hij moedigt de poppenkast alleen maar aan. Dan lijkt hij belangrijker.
Wat sta je daar te kijken?

De luchtmachtbasis, bedacht ze. Vraag Lloyd naar de basis.
Met 'n lach, meid.
Indian Springs... Hoe gaat 't daar?

Goed. Heel goed. Begin oktober hebben we drie man met Skyhawks in de lucht.
En die Trashcan Man... Op sommige gebieden is hij niet erg snugger, maar niemand is zo handig met wapens...

Ze had Trashcan Man tweemaal ontmoet. Allebei de keren had ze 'n huivering gevoeld wanneer haar blik die van zijn vreemde, troebele ogen kruiste.
Hij... is handig met wapens?

Heel handig, weet hoe ze werken, waar je ze kunt vinden...
Hij trekt gewoon met 'n Land Rover de woestijn in op zoek naar speeltjes, zoals hij ze noemt. En hij vindt altijd wel wat. Machinegeweren met laservizier, Shrikeraketten, contactmijnen...

De supergriep is ergens daar in de verte opgekomen, in Nevada of Californië en... misschien vindt Trash de plek nog wel eens. Neem van mij aan: hij heeft er 'n neus voor.
Trash is bijna net zo lijp als de grote man zelf...
Leuk...

Maar waarom hebben we 't over dit soort deprimerende dingen?
Wij weten wel wat leukers, toch?
Jij zegt 't...

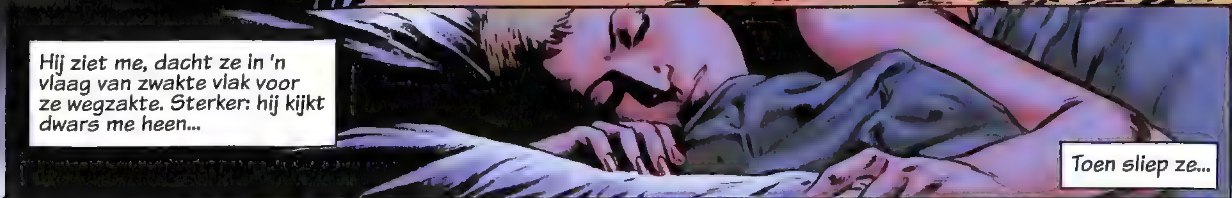

Ze vrijden. (Zoals altijd fakete Dayna haar orgasme.) Toen ze loom in slaap sukkelden, keek ze naar Lloyds nachtkastje...

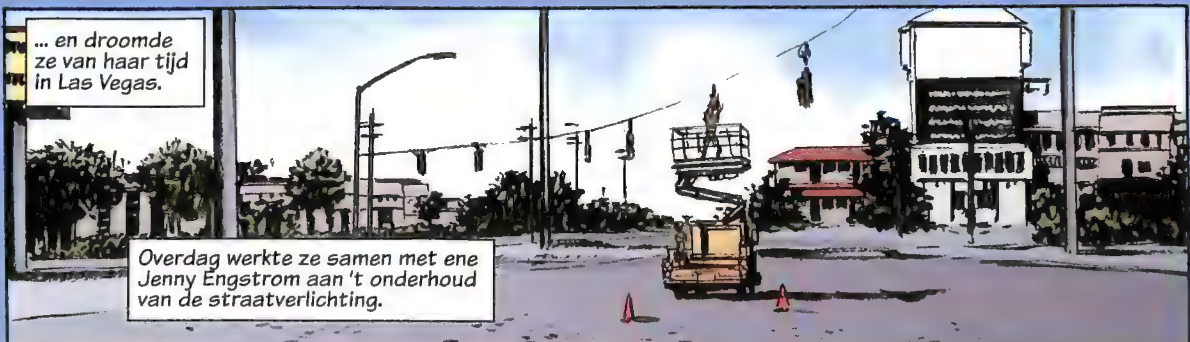

Haar blik viel op Lloyds amulet. Zwarte steen, rode vlek.
Hij leek haar aan te staren.

Opeens bekroop Dayna het afschuwelijke gevoel dat hij 't was die haar aanstaarde, net zoals Sauron zijn oog op Frodo had gericht vanuit het duistere bolwerk Barad-dûr in Mordor, waar de schimmen zijn...

Hij ziet me, dacht ze in 'n vlaag van zwakte vlak voor ze wegzakte. Sterker: hij kijkt dwars me heen...
Toen sliep ze...

... en droomde ze van haar tijd in Las Vegas.
Overdag werkte ze samen met ene Jenny Engstrom aan 't onderhoud van de straatverlichting.

Ze kon goed opschieten met Jenny, die vroeger als nachtclubdanseres had gewerkt, en ze begreep niet waarom Jenny aan de kant van de duistere man stond. (Dayna was hoe dan ook verbaasd over hoe vriendelijk, ijverig en behulpzaam alle mensen in Las Vegas waren.)

Duitsland in 1938, dacht ze. De nazi's? Ach, innemende mensen. Heel sportief. Zij gaan niet naar nachtclubs, de nachtclubs zijn voor toeristen. Wat doen ze wel? Ze maken klokken...
En toen zag ze hem... of dacht ze hem te zien.

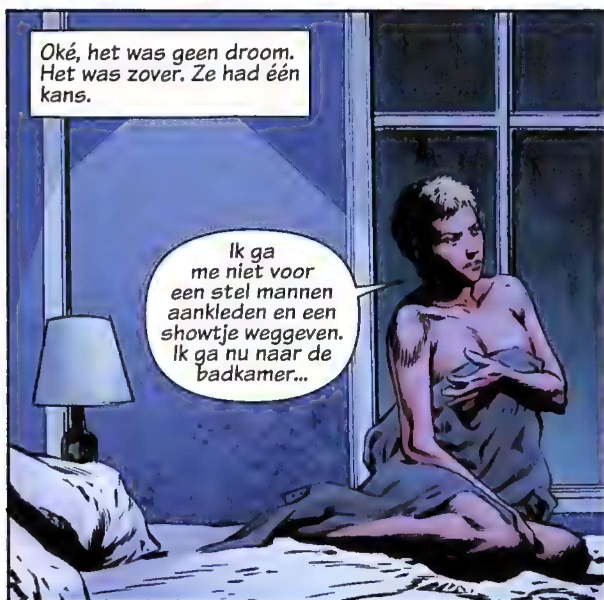

Te midden van wat mensen bij 'n bushalte...
Een gezicht dat opkeek en haar toelachte...

Mijn god, is dát Tom Cullen?
Ze zullen toch niet Simpele Tom hebben gestuurd? Nee toch? Dat is zo dom dat het bijna... bijna slim is.

Toen riep Jenny haar toe: 'Hee Jurgens, wat heb jij...?
... Je staat toch niet te pitten?

Wakker worden! Wakker worden, jij vuile spion!

Droom ik dit?
L-Lloyd?
Opstaan en aankleden, jij vuil, rondneuzend $%#&*!
Hij wil je spreken, en neem van mij aan: dat wil je niet.

Oké, het was geen droom. Het was zover. Ze had één kans.
Ik ga me niet voor een stel mannen aankleden en een showtje weggeven. Ik ga nu naar de badkamer...

Had je gedacht...
Lloyd, laat toch. Ze kan geen kant uit.
Ze kan daar toch niet door 't raam?

Er was geen raam. Wel lag Dayna's stiletto er verborgen, die ze altijd bij zich had als ze bij Lloyd bleef slapen.
Opschieten, slet! Opschieten, anders knal ik die deur zo open!
Je was 'n minnaar van niks, Lloyd. En ik heb 'n geslachtsziekte...

Snappen jullie niet dat hij alles gewoon weer opnieuw begint? Moorden, oorlog, de pandemie...?
Hij is de grootste en de sterkste en hij zal jullie mensen van de aardbodem wegvagen.
We gaan.

De groep voerde Dayna door het casino, maar bleef wachten bij de receptie van Flaggs kantoor...

Vlak voordat ze hem in ogen zou kijken, dacht Dayna: ik ben bang, maar het enige wat hij me kan afnemen, verlies ik uiteindelijk toch... mijn leven. Ik laat me door hem niet kleineren, en als ik moet sterven, dan sterf ik waardig.

Dayna! Hi!

Hij is even oud als ik!
H-h-hallo...

Wat had je verwacht? Een vampier of zoiets?
Kom binnen, ga zitten. Hier op de vloer, naast mij...

Je liep ons hier te bespioneren, schatje...
Ja.
Je weet wat er met spionnen in oorlogstijd gebeurt?
Ja.
(Het had geen zin te ontkennen. Dayna voelde de stiletto geruststellend tegen haar arm drukken.)

Nog een geluk dat onze mensen niet in oorlog zijn?
Want dat is niet zo.
Waar zouden we in godsnaam om moeten vechten? Er is plek genoeg voor iedereen, en de Rockies liggen er ook nog tussen...

Je... Je hebt de rechter vermoord.

Ik heb opdracht gegeven de rechter op te pakken, niet te vermoorden, maar toen trok hij zijn geweer...
Het was niet de bedoeling, echt niet.

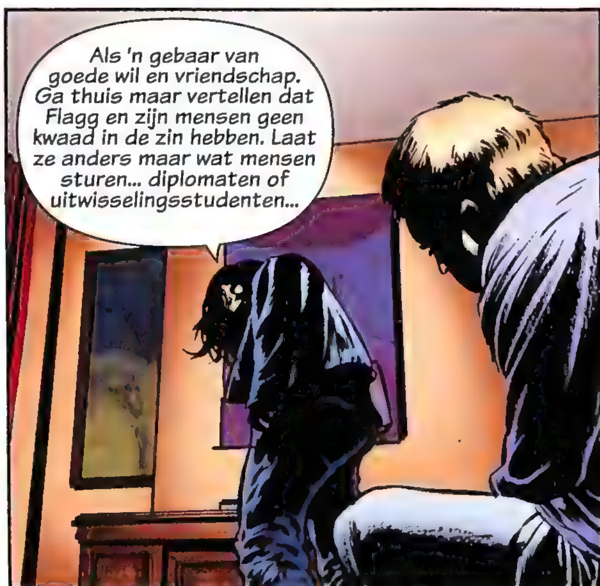

Hij was overtuigend, verdomd overtuigend, maar...
Als je niet uit bent op oorlog, wat moet je dan met al die wapens in Indian Springs?

Zelfverdediging. Dat gaan jouw mensen ook doen, als ze al niet bezig zijn.

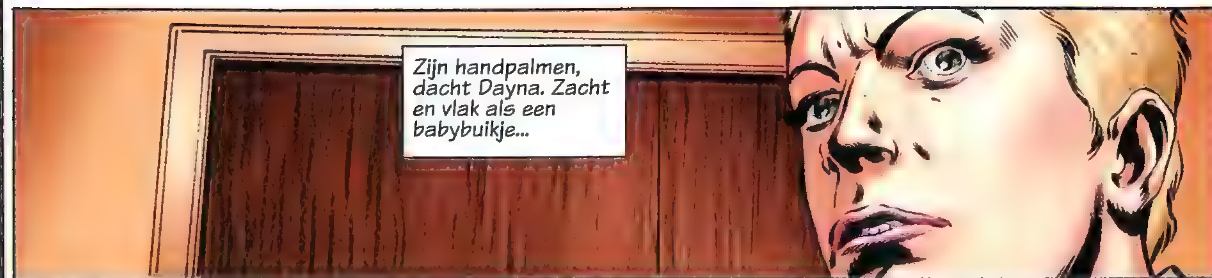

Maar laten we het over aangenamere zaken hebben, Dayna. Bijvoorbeeld over je terugkeer naar de Zone. Pak aan, op deze kaarten heb ik met rood aangegeven waar mijn mensen zitten.
Nevada
76
union

Je wilt... dat ik deze overbreng?

Als 'n gebaar van goede wil en vriendschap. Ga thuis maar vertellen dat Flagg en zijn mensen geen kwaad in de zin hebben. Laat ze anders maar wat mensen sturen... diplomaten of uitwisselingsstudenten...

Het duizelde haar.
G-goed. Maar...

Dat is alles.

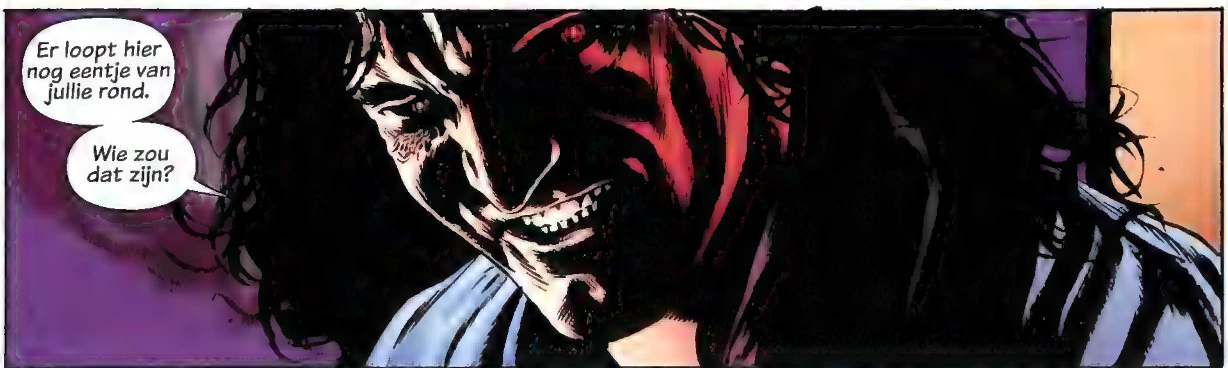

Zijn handpalmen, dacht Dayna. Zacht en vlak als een babybuikje...

Lloyd?
Ja?
Regel jij dat Dayna's motor met volle tank voor het hotel staat? Ze gaat ons verlaten.
Goed.

Dat is 't? Ik kan gewoon... gaan?

Dat was 't. Bedankt voor je komst.

Haar hand raakte de deurknop, ze wilde vertrekken, toen Flagg zei...
O ja, nog één dingetje... Iets kleins.

Er loopt hier nog eentje van jullie rond.
Wie zou dat zijn?

Tom Cullen! Het was Tom Cullen!
Hoe... moet ik dat weten?

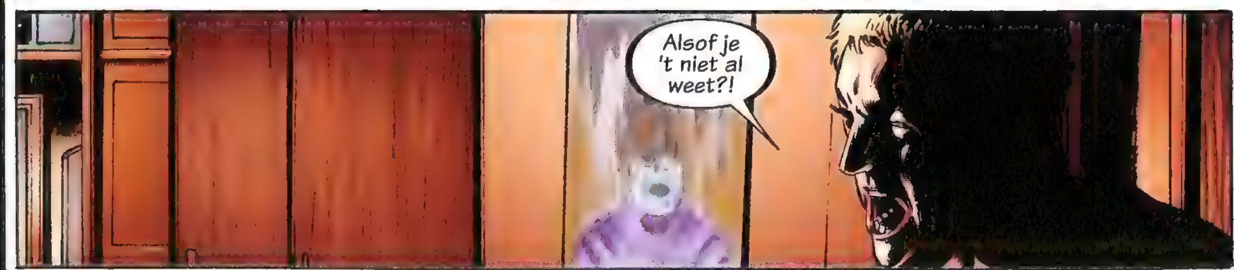

Lloyd, ben je daar nog?
Ja.
Wacht nog even met die motor. Dayna en ik... moeten nog 'n kleinigheidje regelen.

...
Ha, alsof ik echt dacht dat Lloyd al met mijn motor onderweg was. Jij hebt hem van tevoren heel goed verteld dat dat niet de bedoeling was.

Schatje, wat ben jij wantrouwend! Dat zal wel komen doordat je zoveel optrekt met die mannen en hun weinig verheffende entourage...?
Vertel me nou gewoon wat ik wil weten, en dan houden we 't leuk.

Is er iets wat jij niet weet? Je wist van de rechter, van mij, hoe kan je dan niet weten van...?

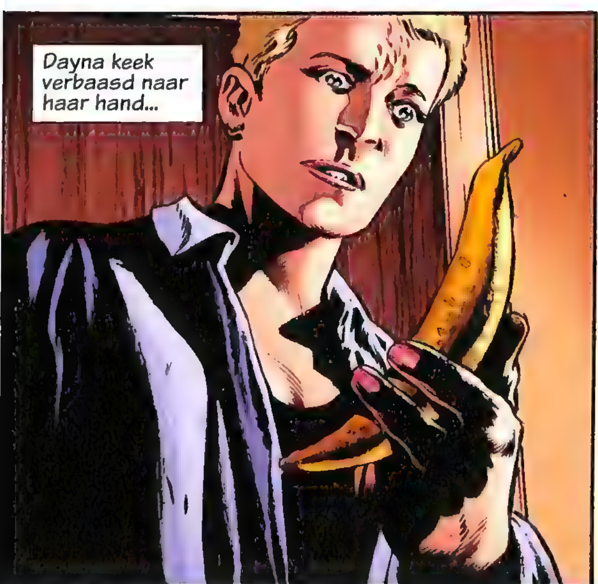

Wie?
Zeg me: wie is 't?

Alsof je 't niet al weet?!

Nee, ik kan 't niet zien!
Randall Flagg was verdwenen; nu had ze de Nachtwandelaar voor zich...

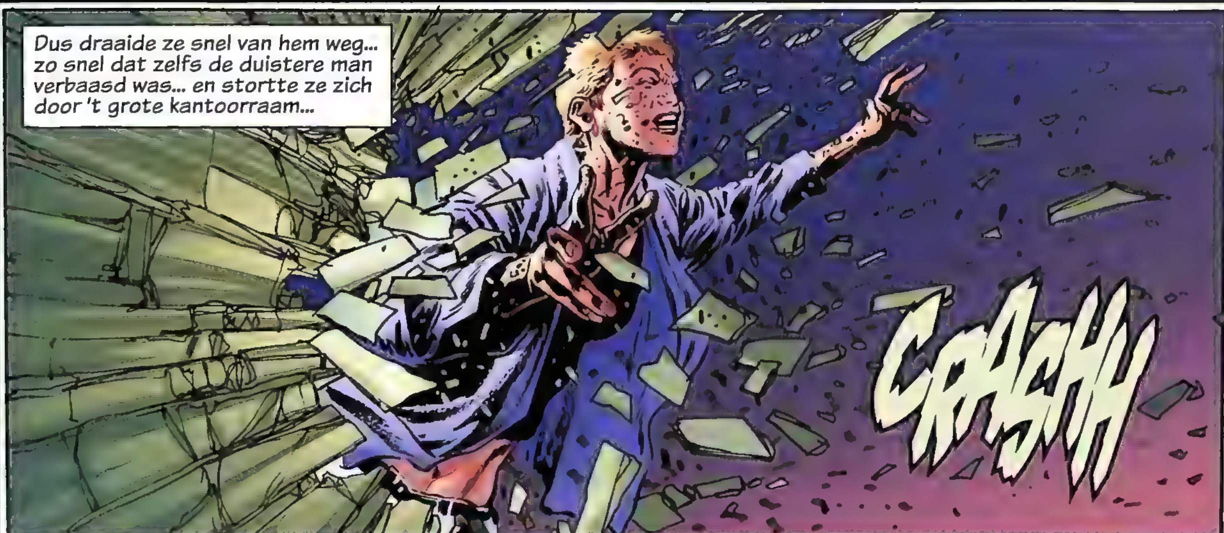

Dit was haar kans...
De stiletto...
Luister...
Ze wilde hem villen, z'n ingewanden eruit snijden...

Ach, schatje!
Wat heb je daar?

Dayna keek verbaasd naar haar hand...

Je vertelt 't me! O ja, zeker weten!

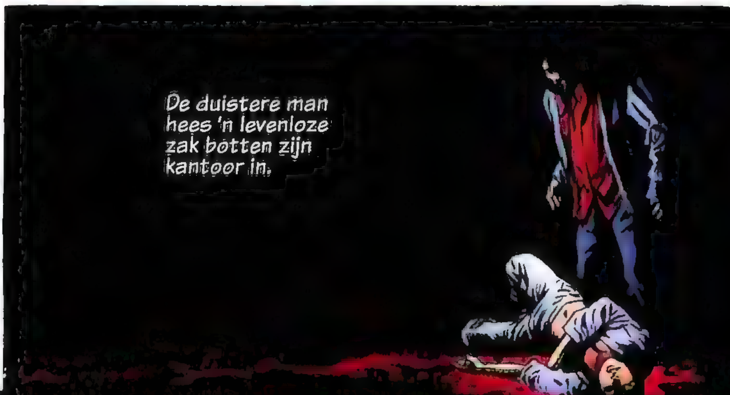

Dayna wist dat hij gelijk had...

Dus draaide ze snel van hem weg... zo snel dat zelfs de duistere man verbaasd was... en stortte ze zich door 't grote kantoorraam...
CRASHH

NEE!!!

Ik zag Tom voor me en hem kun je niet aanvoelen of iets dergelijks, want hij is anders, hij is...
Flagg greep haar bij haar schouder, hij moest en zou haar omhoogtrekken en dan kreeg hij haar wel aan 't praten...

Uiteindelijk doodde Dayna Jurgens zichzelf door haar keel uit alle macht in een groot, vlijmscherp stuk glas te drukken...
Luttele seconden later was ze dood... een triomf.

De duistere man hees 'n levenloze zak botten zijn kantoor in.

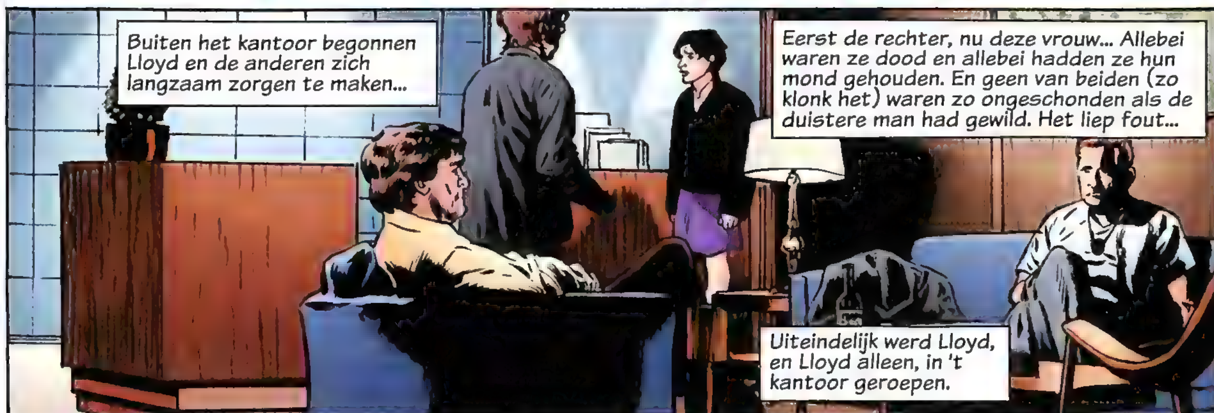

De nachtelijke wind had vrij spel door het kapotte raam. Flagg zweefde tien centimeter boven zijn bureau...

Lloyd? Haal dat weg.

Hij bedoelde 't hoopje mens dat in een gordijn gewikkeld op de vloer lag.

Het was... wat er van Dayna over was.
O-oké. Moet ik... iets doen met 't hoofd?

Neem 't hele rottige zaakje mee naar het oosten, overgiet 't met benzine en steek 't in de fik. Begrijp je? Verbrand het.

O ja, Lloyd?
W-w-wat?

De sleutel die ik je in Phoenix gaf...?
Houd die paraat...

Het is bijna zover...

10 SEPTEMBER
Net iets buiten de hotelwijk van Las Vegas speelde Tom Cullen 'vliegtuigje' met de tienjarige Dinny McCarthy.
Hoger, Tom! Hoger, hoger!
Nee, dan geef je over! Tjeminee!

Angie Hirschfield was die week Dinny's 'moeder'. Ze zat te praten met een vrouw die vijf weken daarvoor in Las Vegas was beland.
Volgens mij zijn Dinny en Tom Cullen dikke maatjes. Hij is misschien niet zo snugger...

Was er iemand bij hem? Een dove? Zo'n stomme dove?
Een doofstomme? Nee, Tom kwam alleen, zo'n anderhalve week geleden. Hij zat in de Zone, maar ze hebben hem eruit gegooid.

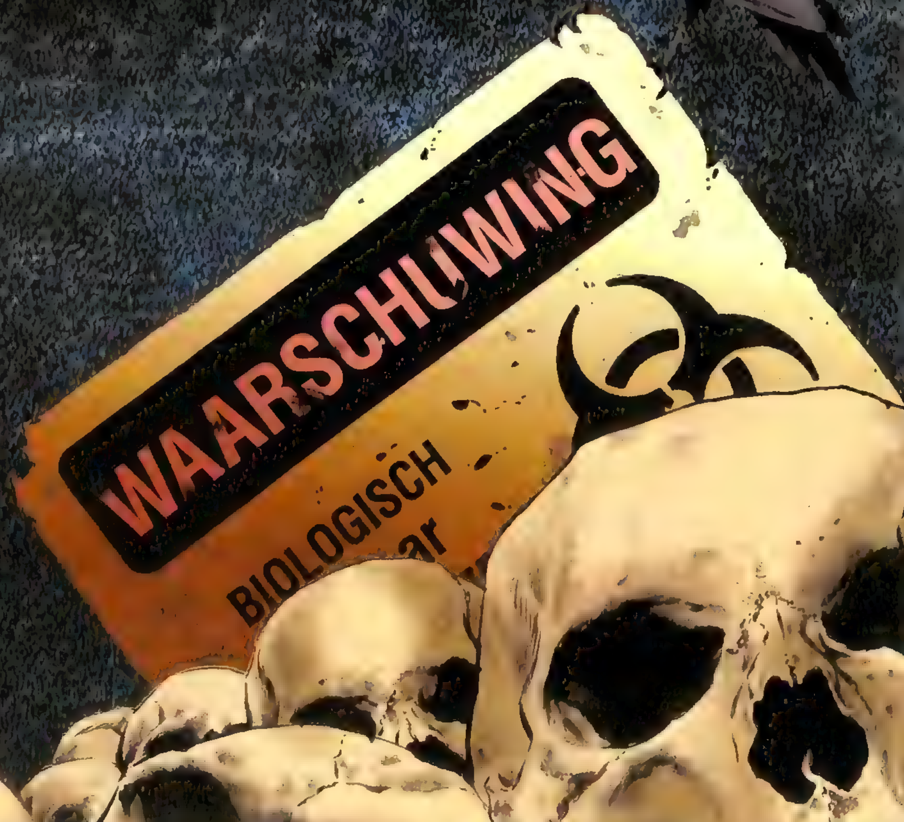

De vrouw dacht aan de fles Pepto-Bismol. Ze dacht aan het briefje met de tekst: je hoort hier niet.
Dat was in Kansas geweest, duizend jaar geleden. Toen had ze geschoten op 'n mongool en 'n doofstomme...
Pepto-Bismol
JE HOORT HIER NIET

Julie? Gaat 't?
Julie Lawry zweeg. Ze keek naar Tom Cullen en glimlachte...

Hoofdstuk

TWEE

Harold Lauder was stervende.

Hij lag nu al vijf dagen lang onder deze rots in de schaduw. Hij schreef in zijn dagboek, wachtte op de dood. Van de dorst... van de honger... door de infectie van zijn wegrottende been...

Boven hem cirkelden de gieren al in de lucht; de eerste levende wezens die hij zag sinds Nadine hem in de steek had gelaten.

Ze waren vanaf de grens met Utah aan komen scheuren, toen ze op volle snelheid in een scherpe bocht weg slipten.

Het leek wel, dacht Harold, alsof zijn rode oog hen had gevolgd en had gewacht op 't juiste moment om wat oliesporen tevoorschijn te toveren. Harolds rol was kennelijk uitgespeeld.

De Triumph knalde tegen de vangrail...

Een droge knak in zijn been...

Hevige pijn...

Nu, vijf verzengende dagen later, schreef hij in zijn dagboek:

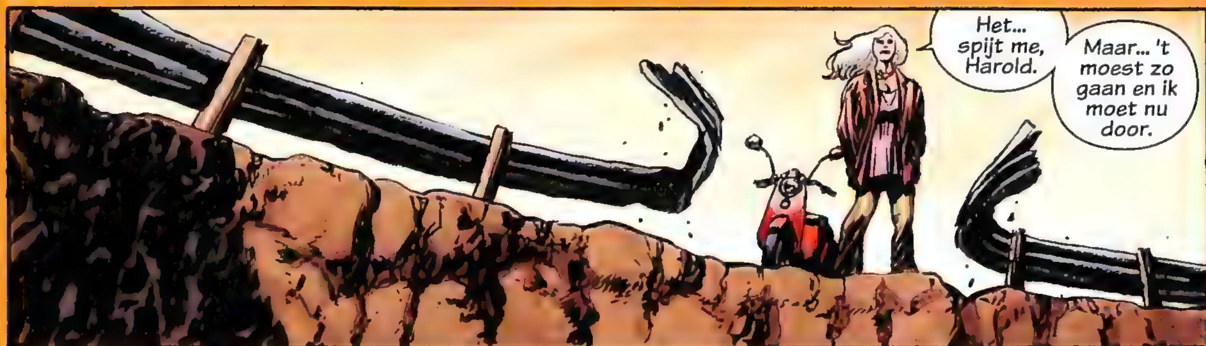
Ik neem Nadine niets kwalijk.

Hij was eerst wel boos geweest:

Nadine! M'n been... gebroken!

O god...

Op een paar plekken, denk ik! Ik heb 't touw nodig! Pak 't touw uit de motortas!

Nadine...!

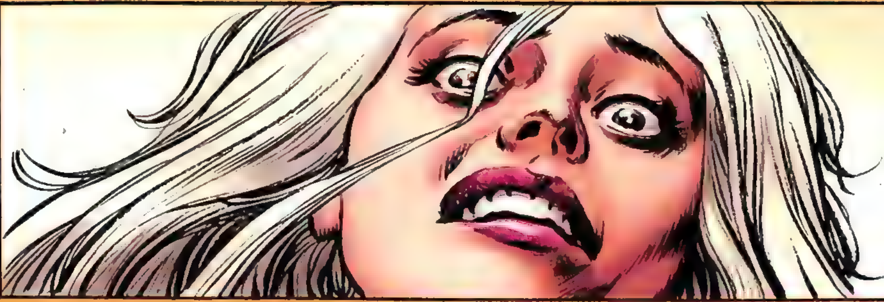
Het is beter zo, Harold Als je hem persoonlijk zou ontmoeten, zou je 't niet overleven... of gek worden. Zo sterk is hij. Hij voelt aan dat wie de ene partij verraadt, waarschijnlijk ook de andere zou verraden.

Jij... bent ook een verrader!

Ik heb hem diep van binnen nooit laten vallen. We hebben onze ziel samen verkocht, Harold, maar *mijn* ziel heeft nog genoeg waarde.

Hier heb je 't volle pond!
Hij had haar recht in 't vizier en niemand had dít kunnen voorzien. Nadine niet, de duistere man niet...

Maar net toen hij de trekker wilde overhalen...

... voelde hij een duw, en schoot hij in 't wilde weg.

Weg floot de kogel, weg 't luchtledige in.

En toen was Nadine vertrokken, en was hij alleen achtergebleven... in de zekerheid dat de duistere man zijn schot van richting had doen veranderen.

Niet dat 't nog veel verschil maakte. Harolds dood was nu slechts een kwestie van tijd... wist hij terwijl hij schreef.

Harold voelde dat zijn einde nabij was en dat hij zijn laatste beetje verstand en waardigheid kon behouden. Die wilde hij niet verspelen met kleingeestig gezeur in zijn laatste regels.

hoef me niet
te verontschuldigen voor de ver-
woestingen die ik heb aangericht,
al was het niet uit vrije wil. Ooit
kerfde ik mijn naam Harold . mery
Lauder in de balken van een
schuur in letters van bijna een
meter groot. Ik onderteken deze
regels met de naam die ik in
Boulder heb gekregen. Toen wilde
ik er niets van weten, maar nu
kan ik ermee leven.
Ik kies bij mijn
volle bewustzi
voor de dood.

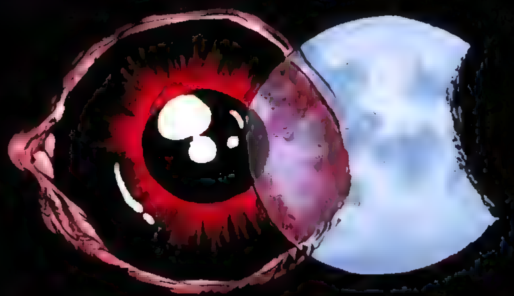
Kalm legde hij 't boek weg en pakte hij zijn Colt.

In de Vrije Zone had ik iets kunnen betekenen.

Na die laatste woorden... haalde Harold Lauder de trekker over.

EMIGRANT VALLEY, TEN NOORDEN VAN LAS VEGAS
Randall Flagg roosterde een konijn boven 't vuur, het beviel hem niets hoe de zaken liepen.
De avondbries voerde slechte voortekenen met zich mee, die als vleermuizen op de vliering van 'n verlaten schuur fladderden.

Flagg kon niet alleen leviteren, sinds kort had hij ook een... derde oog getraind waarmee hij dingen elders kon zien...
Maar niet wie de derde spion was.

Hij speurde met zijn Oog overal waar hij maar kijken kon, maar hij zag enkel 't raadselachtige, stomme aangezicht van de maan.
Maan, dat spel je M-A-A-N.

Wie was nummer drie? En hoe had die meid, die Dayna, hem te slim af kunnen zijn?
(Zijn gedachten buitelden over elkaar als wezels in 't donker...)
De zaken begonnen er wat wankel voor te staan.

Neem Harold Lauder. Hij had zo lang zo uitstekend gefunctioneerd, maar toen had de bom slechts twee mensen gedood, en toen... had hij Nadine bijna vermoord.
En als dat was gebeurd, wie had hem dan een zoon geschonken? Voor wie deed hij dit allemaal, voor wie anders dan zijn zoon?

Hij voelde dat hij zijn grip verloor. Ooit had hij kunnen terugblikken op de jaren zestig, zeventig en tachtig zoals je boven aan een trap naar beneden kunt kijken, een donkere kamer in.
Nu kon hij zich alleen nog gebeurtenissen van na de supergriep herinneren. Zijn vroegste herinnering was... dat hij over de US-51 naar het zuiden liep.
Strikt genomen was hij geen mens meer, misschien ook nooit geweest.
Ooit had hij 't onvoorspelbare als 'n bondgenoot gezien. Maar nu niet meer. Dit was zijn plek, zijn tijd...
... hier liet hij zich niet verjagen.
En al kon hij hem met zijn Oog niet zien, Flagg wist dat de vreemde (vreemder dan hijzelf?) Trashcan Man ergens in de woestijn ronddoolde, op zoek naar wapens die de Vrije Zone voorgoed van de aardbodem zouden vegen.
Nog deze maand zouden de piloten die ze nu in Indian Springs opleidden in hun straaljagers met Shrikeraketten naar het oosten vliegen, en dan was het voorbij.
Maar misschien toonde het Oog hem nog op tijd...
Die ondergrondse ruimte in Californië met de meterslange rijen glazen...
Wat dacht je van een nieuwe, verbeterde, nog dodelijkere supergriep in je drinkwater, Vrije Zone?

Flagg keek dromerig omhoog naar de basketbalvormige satelliet en glimlachte...

Het zou allemaal goed komen. Dit keer ging hij er niet vandoor. Hij overzag alles en die positie gaf hij niet meer op.

En Nadine...

Zijn Oog toonde hem...

Haar sneeuwwitte loshangende haar dat als een bruidssleep over haar schouders hing...

Toen haar Vespa na de tocht door de Rockies de geest had gegeven, was ze gaan lopen. (Harold had op haar geschoten! Harold had geprobeerd haar te vermoorden!)

Ze liep te ijlen, maar dat gaf niet. Met een beetje geluk bereikte ze morgen Las Vegas. (Ga terug! Het is nog niet te laat!)

Ze stierf vast van de honger en de dorst, ze had het laatste restje van haar oude leven vast uitgezweet.

De bries die haar omgaf werd steeds kouder, ijzig koud, en ze wilde dat ze dood was. Hoog boven haar bewogen de hemellichamen onverschillig als altijd...

Opeens werd Nadine bang. Ze voelde dat hij er was... al had hij nog niets gezegd.

Nadine...

Zoals beloofd...

Ik... ben hier...

Ach, Nadine, Nadine...

Wat hou ik van je, Nadine...

Ik verafschuw hem, dacht ze, maar tegelijk voelde ze verborgen lustgevoelens in haar opkomen.

Zeg me... Hoe heet je?

Ik ken je nu al bijna m'n hele leven, en ik weet nog steeds niet hoe je echt heet...

Noem me maar Richard. Zo heet ik echt.

Ach, Nadine, dat weet ik allang niet meer...

En... waarom zoek je mij?

Kom met me mee de woestijn in, als mijn vrouw. Het is volle maan, Nadine...

Het was te laat om nog nee te zeggen. Als ze wegrende, haalde hij haar toch in.

Goed. Best...

Toen de duistere man haar besteeg en Nadine haar lijf voelde verstijven, schreeuwde ze 't uit en dacht:

Ik kijk omhoog... Ik kijk omhoog naar de maan... Ik voel niets en 't is zo voorbij... Ik voel niets...

Flagg...!

De maan...!

LATER

Flagg roosterde nog een konijn; Nadine Cross was vertrokken naar wanenland. Wat had hij precies met haar uitgespookt? Het deed er niet toe. Ze verkeerde in een catatonische toestand... maar was ook zwanger, wist hij. Ze zou hem een zoon schenken.

Dat voelde geweldig, schat.

Hij had honger. Van goede seks kreeg hij altijd honger... en slaap.

NOG LATER

Hij schrok wakker, verward en bang. Een droom... of was het een visioen?

Ze komen eraan, dacht hij. Ze komen steeds dichterbij.

De nachtelijke bries gleed over zijn huid, leek 'n geur met zich mee te dragen. Er kwamen mensen aan en...

Iemand ging weg.

Toen hij had liggen slapen, was er iemand voorbij gekomen, op weg naar 't oosten. De onbekende derde spion? Het was volle maan, had de derde weten te ontkomen?

Opnieuw voelde hij 't onvoorspelbare op hem drukken...

EERDER DIE AVOND:

Tom Cullen keek dromerig het raam uit, omhoog naar de hemel.

Maan, dat spel je M-A-A-N. Tjeminee, ja. Tom Cullen weet wat dat betekent.

Het was tijd om terug te keren naar het oosten. 's Nachts reizen, overdag slapen.

Tegen elven had Tom Las Vegas achter zich gelaten en trapte hij over de vluchtstrook van de I-15 in oostelijke richting. (Niemand had alarm geslagen, niemand had hem gezien.)

Hij was blij dat hij kon gaan. De mensen in Las Vegas leken en deden wel aardig, maar Tom bleef steeds denken dat ze iets verborgen hielden... hun monsterachtige kant.

Tegen tweeën die nacht stopte Tom voor een lichte lunch van snackworstjes, crackers en limonade.

Hoe verder hij van Las Vegas kwam, hoe beter Tom zich voelde.

Maar toen, om kwart over vier in de ochtend van 13 september, huiverde hij opeens van de angst...
Hij was in de buurt... (De man-met-de-grijns, zoals Tom hem noemde...)
... en, o mijn god, hij was wakker!

Tom voelde dat er een akelig Rood Oog aan de hemel hing, dat naar hem zocht...
Het wist dat Tom hier was... ergens... alleen niet precies waar...

Verbijsterd zette Tom het op 'n fietsen, hij vloog bijna over de weg...
En beetje bij beetje voelde hij de borende blik van 't Oog vervagen...
Wonderlijk genoeg had 't Rode Oog over hem heen gekeken zonder hem te zien...

Wat voelt 'n konijn als de donkere schaduw van 'n havik als 'n duister kruis over hem valt... en dan verdergaat zonder in te houden?
Misschien voelt het wat Tom Cullen voelde toen hij het duistere en gevaarlijke bereik van het Oog achter zich had gelaten: een enorm, elektriserend gevoel van opluchting...

Tom fietste door tot vijf uur die ochtend. Toen reed hij 'n stukje van de weg af om beschutting te zoeken voor de zon en wat te slapen.

De volgende ochtend reed Flagg terug naar Las Vegas.

Nadine zat gedwee naast hem, als 'n grote pop met een zaadje diep verstopt in haar buik.

Hij kon weer lachen, maar herinnerde zich de paniekaanval van de vorige nacht nog maar al te goed, de angst die hem met zijn mottenvleugels had aangeraakt...

IN LAS VEGAS:

Lloyd Henreid had echt 'n rotdag.

Eerst had Carl Hough rampzalig nieuws gebracht over Indian Springs. Er was een gastank geëxplodeerd, waarna brand was ontstaan. Eén dode, drie gewonden. Nog maar twee piloten over.

Trashcan Man heeft dat vuur aangestoken, Lloyd. Ik weet dat de grote man hem hoog heeft zitten, maar hij is knettergek!

Hoe krijgen we die vliegtuigen ooit de lucht in als Trashy doodleuk onze piloten in de fik blijft steken?

Het zat Lloyd allemaal niks lekker. Eerst de oude man, toen Dayna, het feit dat Flagg niet op zijn netvlies kreeg wie die laatste spion was...

Die gekkie van 'n Trashy...

FWIPP

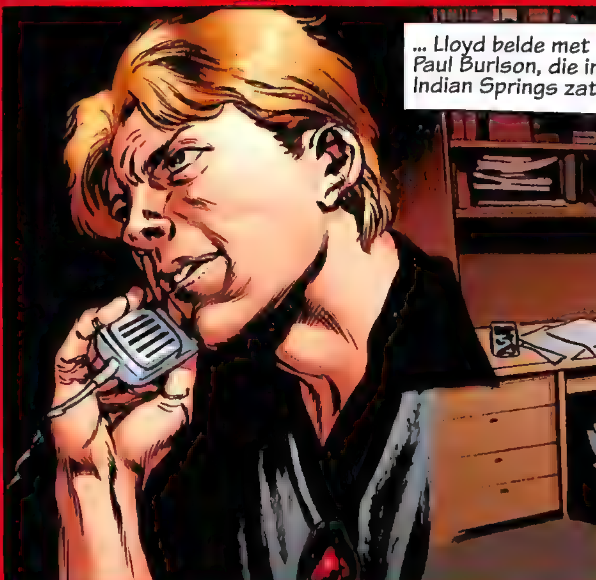
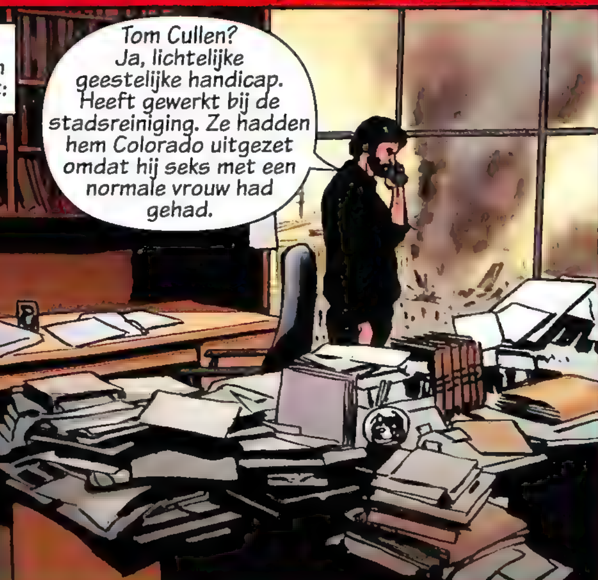
Toen Carl was vertrokken, was Julie Lawry ook nog op hem afgestapt:

Er loopt in de stad zo'n imbeciel rond, Tom Cullen. Onafscheidelijk van zijn doofstomme vriendje, Nick Andros. Ken je ze? Die mensen... horen hier niet.

Volgens mij lopen ze hier te spioneren, weet je.

Julie, het was een lange dag en ik heb koppijn. Dus als dat alles is wat je wilde zeggen...

Ze vertelde over de tijd dat ze Tom en Nick had leren kennen in Pratt, Kansas... over de Pepto-Bismol... en zelfs dat ze op hen had geschoten.
(Lloyd had hooguit een vage voorstelling van Tom Cullen. Groot? Blond? Hij zou Paul Burlson, die de stadsbewoners in de gaten hield, eens vragen.)

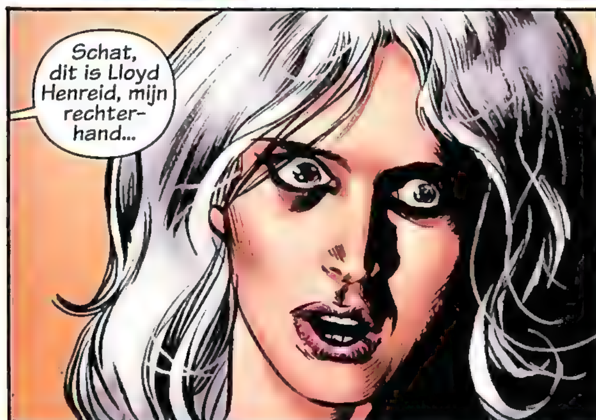
Daarna kon Julie van hem vertrekken.
Leuke vent ben jij! Ik zal je nog 'ns matsen!
Boos heupwiegend beende ze weg...

... Lloyd belde met Paul Burlson, die in Indian Springs zat:
Tom Cullen? Ja, lichtelijke geestelijke handicap. Heeft gewerkt bij de stadsreiniging. Ze hadden hem Colorado uitgezet omdat hij seks met een normale vrouw had gehad.

En Nick Andros? Of Androtes?
NICK ANDROS-ANDROTES?
Andros. Die naam staat op mijn rode lijst.
Lloyd had geen idee wat Paul met zijn 'rode lijst' bedoelde, maar hij wist wie die aan Paul had gegeven (Flagg!) en hij wist dat rood gevaar betekende.

Daarna sprak hij Barry Dorgan van Veiligheid.
Hij heet Tom Cullen. Haal hem levend binnen, zelfs als 't je manschappen kost.
Barry, als je dit goed doet, zal een heel invloedrijk persoon heel tevreden over je zijn.

Een uur later kwam het slechte nieuws. Barry belde Lloyd om hem te vertellen dat Tom Cullen spoorloos was.
Maar hij is zwak, Lloyd. Hij kan niet eens 'n scooter besturen. Als hij naar 't oosten is vertrokken, kan hij niet veel verder dan Dry Lake zijn. We hebben hem zo te pakken, Lloyd. Akkoord?
Even denken...
En opeens verbrak hij de verbinding.
Die rode lijst zat hem echt dwars. Waarom had Flagg hem niets verteld? Waarom was hij, Lloyd, niet in vertrouwen genomen?
Ergens diep vanbinnen in Lloyd was een deur opengeslagen waar de kille wind van de angst doorheen kwam... Flagg had 't weer verprutst. En Flagg vertrouwde Lloyd niet. En dat was sleeeecht nieuws...
Whitney Horgan onderbrak zijn gedachten:
De grote man is weer terug. Hij wil je zien, Lloyd.
Lloyd bedacht dat hij zonder Flagg allang zou zijn weggekwijnd in zijn cel in Phoenix...
Hij moest zich geen illusies maken. Hij was met huid en haar overgeleverd aan de duistere man.

Lloyd! Welkom! Laat me je voorstellen aan mijn vrouw, Nadine Cross...

Schat, dit is Lloyd Henreid, mijn rechter-hand...

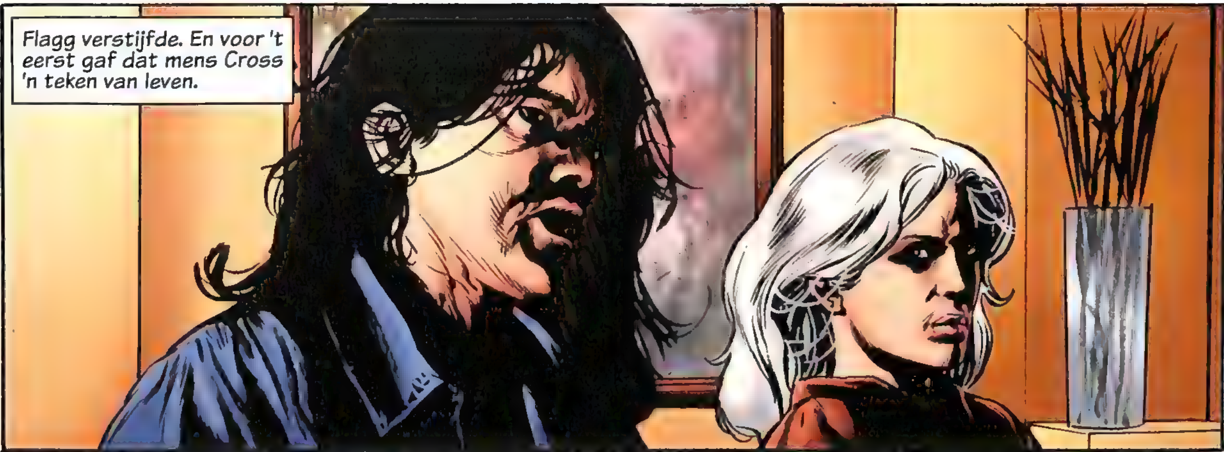

Jezus, dacht Lloyd, die ziet er slecht uit!
Wat mankeert haar?

Mijn vrouw is... niet lekker. Ook om de bekende biologische reden. Lloyd, je mag me feliciteren, ik word vader.

Gefeliciteerd.
Maar ik wilde...
Vertel me over Indian Springs.

Prima. Maar ik wilde eigenlijk eerst...
Als ik andere dingen wilde bespreken, zou ik daar wel over beginnen.

Hij vertelde Flagg over 't vuurwerk van Trashcan Man. En dat Trashy spoorloos was. Flagg zuchtte en maakte 'n handgebaar.
Goed dan...
Als hij weer opduikt, gaat hij eraan... maar snel en genadig. Ik wil niet dat hij lijdt.
Je begrijpt er waarschijnlijk niets van, Lloyd, maar ik voel me... verwant met die knul. Ik had gehoopt dat hij de rit zou uitzitten.
Maar zelfs 'n meesterbeeldhouwer kan met 'n beitel niets uitrichten als de beitel niet deugt.
Zeg eens, Lloyd. Die overgebleven vliegtuigen en piloten. Denk je dat die over twee weken boven Boulder kunnen vliegen? Zeg... op 1 oktober?
... Carl zeker...
Mooi!
Ik wil dat die lui de volgende lente alleen nog in 'n hol durven te wonen. Ik wil 's nachts toeslaan, als ze liggen te slapen. Ik wil die stad echt aan puin zien, zoals Hamburg of Dresden tijdens de Tweede Wereldoorlog. We zullen ze leren om spionnen op ons af te sturen.
Dat wilde ik zeggen. We weten wie nummer drie is.

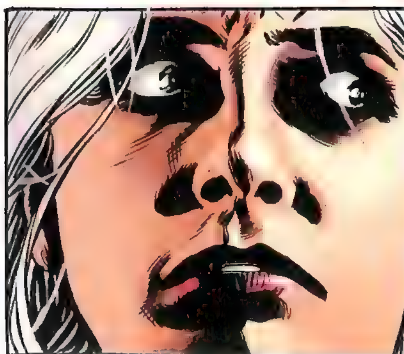

Flagg verstijfde. En voor 't eerst gaf dat mens Cross 'n teken van leven.

Nee. Nee. Dat kan niet. Je zit ernaast, Lloyd.

Volgens onze informatie is het Tom Cullen, een vriend van ene Nick Andros.

Flagg liet 't jaden beeldje dat hij in zijn handen hield vallen...

Je wist wie 't was en dan begin je over Indian Springs?! Ik zou je uit 't raam moeten smijten!

Ik wilde 't zeggen, maar je onderbrak me!
En je hebt de rode lijst voor me verborgen gehouden, wat dat ook mag zijn!

Lloyd dacht dat de duistere man hem ter plekke zou vermoorden, maar... Flagg kreeg een vreemde, kalme uitdrukking op zijn gezicht en Lloyd bleef in leven.

Het spijt me, Lloyd. Een borrel?

Je drinkt je whisky puur, toch?

Dat klopte. Lloyd sloeg 't glas dat Flagg hem gaf meteen achterover.

Ik dacht dat je die rode lijst niet nodig zou hebben. Acht namen... onder welke eenheid ze vallen... wie hun oude moeder is... Sommigen van hen zijn inmiddels dood...

Maar vertel me wat jij weet, Lloyd.

Lloyd begon met Julie Lawry en eindigde met Barry Drogan. Flaggs gezicht lichtte op toen hij hoorde over Tom Cullen.

Achterlijk...

Aha, daarom kon ik hem niet zien...

Enkele momenten later sprak Flagg Barry persoonlijk.

De helikopters, Barry. Zet Carl in de ene en Bill Jamieson in de andere. Stuur er honderd man te voet op af. Zorg ervoor dat ze weten hoe Cullen eruitziet. Sluit alle wegen aan de grens van Oost- en Zuid-Nevada af. Ik wil elk uur verslag.

Die heli's kunnen niet veel meer uitrichten. Het is al bijna donker.

Maak je niet druk, Lloyd, kerel. We pakken hem. Hij is niet ver en de maan...

Als de heli's hem niet voor 't donker hebben opgespoord, hebben ze vanavond 't maanlicht nog. Ik wed dat hij nu, bij daglicht, over de I-15 fietst. Hij gelooft vast dat de God van de oude vrouw over hem waakt...

... maar zij is dood, nietwaar, schat?

En haar God ook, vermoed ik.
Ja, alles komt goed...

Want Randy Flagg wordt pap-pie!
Ja, alles komt goed...
Heel, heel goed...

Niet echt.

Een kwartier nadat hij Flagg met zijn nieuwe bruid alleen had gelaten kreeg Lloyd een hysterisch telefoontje van Stan Bailey uit Indian Springs.

Stan...

Rustig aan, wat is er gebeurd...?

Wát zei je?

Stan legde het nog eens uit: om 6.02 uur waren Carl Hough en Bill Jamieson vertrokken op 'n verkenningsmissie.

Om 6.12 uur waren beide heli's geëxplodeerd.

Daarop ploos Stan met vijf man de hele basis uit...

Bij alle andere heli's waren ook explosieven aangebracht...

De ontsteking leek op die van Trashcan Man bij de tankwagens...

Het was Trashy, Lloyd! Hij is weer door 't dolle heen! Wie weet wat hij hier verder nog wil opblazen!

Loop alles na! Hoor je me, Stan?

Waarom zou ik, Lloyd? Al onze piloten zijn dood! Niemand krijgt die vliegtuigen en heli's nog de lucht in!

Stan verbrak de verbinding; en in 'n flits zag Lloyd eindelijk hoe 't zat...

21.30 UUR

Tom Cullen liep door de woestijn, hij was van de weg af gegaan.

Hij had namelijk gedroomd.

Nick was voor hem verschenen en omdat in dromen rare dingen kunnen gebeuren, had Nick zelfs met Tom gesproken, hoe stom en doof Nick ook was.

Ze hebben je door, Tom...

Dat ligt niet aan jou, je hebt alles goed gedaan, je had gewoon pech...

Je moet nu extra voorzichtig zijn. Blijf naar 't oosten gaan, maar blijf uit de buurt van de wegen...

Tom begreep 't van dat oosten, maar niet hoe hij in de woestijn kon voorkomen dat hij rondjes ging lopen.

Dat lukt je wel.

Volg gewoon de vinger van God...

Tom had scherpe ogen en de woestijnhemel was glashelder.

Hij zag hem duidelijk afgetekend, als een uitroepteken tegen de sterrenhemel...

... Gods vinger aan de horizon.

Tom dacht dat hij er in 'n uur of twee wel heen kon lopen, maar het werd middernacht, het werd twee uur...

... en de stenen vinger leek nog altijd even ver te zijn.

Tom begon zich af te vragen of 't geen luchtspiegeling was, maar toen hij om vier uur 'n slaapplek ging zoeken, was 't baken ontegenzeggelijk dichterbij gekomen.

Maar hij ging 't vannacht niet halen...

Hij begon in de buurt van de Mormon Mountains te komen, waar hij een rustig plekje vond onder een grote overhangende rots...

Bijna meteen viel hij in slaap. Wat miste hij Nick! Hij kon niet wachten Nick in Boulder weer te zien.

's Middags kwam er 'n grote ratelslang naast Tom voor de woestijnhitte schuilen. Het reptiel viel vlak naast hem in slaap en liet Tom verder ongemoeid...

Hoofdstuk
DRIE

**IETS TEN OOSTEN VAN DE EISENHOWER TUNNEL
GLEN, RALPH, LARRY EN STU:**

... Verdomme, Stu, wat is hier gebeurd?

Geen idee, Larry.

De wolven omsingelden die arme kerel in z'n auto?

En... hij kreeg honger? Probeerde weg te komen?

Het leek wel 'n gruwelijk Agatha Christie-verhaal: als de wolven achter de man hadden aangezeten, waarom was hij dan niet in de auto gebleven?

En hoe lang zou hij in de Pinto hebben gewacht voordat de honger ondraaglijk werd? Minstens een week...

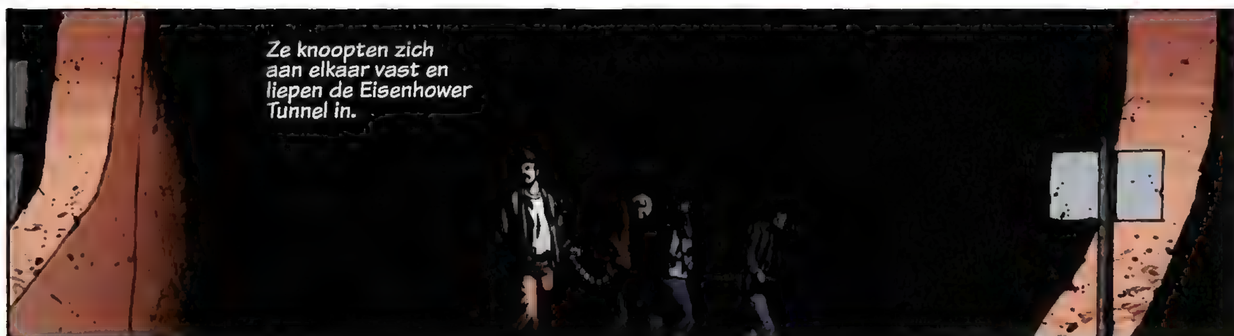
En als dat 't geval was, waarom waren de wolven dan niet verder getrokken? Als zij ook honger hadden? Te veel vragen...

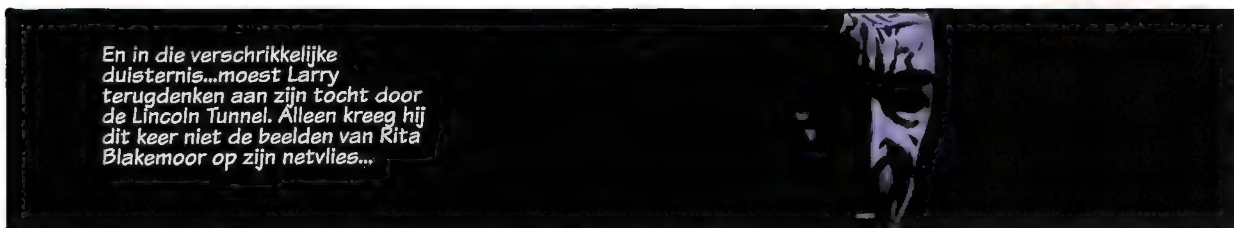
Met maar één antwoord, dacht Larry:

De wolven waren uit de bergen geroepen om die man te doden...

Die gedachte kwam in een of andere vorm bij hen allen op, en Glen zei:
Vrees geen gevaar, mannen.
We gaan.

Ze knoopten zich aan elkaar vast en liepen de Eisenhower Tunnel in.

En in die verschrikkelijke duisternis...moest Larry terugdenken aan zijn tocht door de Lincoln Tunnel. Alleen kreeg hij dit keer niet de beelden van Rita Blakemoor op zijn netvlies...

... Maar het verkrampte gezicht van... de Wolfman, zoals Larry hem noemde. Voorgoed gevangen in de grimas waarmee hij en de wolf elkaar te lijf gingen.

Aan 't andere eind van de tunnel dacht Larry: hij ging naar 't westen, waarschijnlijk om zich bij de duistere man te voegen, maar zo'n dood wens ik niemand toe...
Hij hoopte dat de Wolfman 't ergste was wat ze tijdens hun reis zouden zien.

DE VOLGENDE DAG:

De gieren hadden zich flink tegoed gedaan, maar nog altijd omklemde Harold zijn notitieboek; nog altijd hield hij de .38 als een groteske lolly in zijn mond...

Ze gingen hem niet begraven, maar Stu wilde per se dat pistool uit zijn mond halen. En lezen of hij nog 'n laatste wens had opgeschreven.

Als hij bedacht hoe makkelijk de duistere man Harold had afgedankt en te gronde gericht toen hij niets meer aan hem had, haatte Stu Flagg alleen nog meer.

En al waren ze op een of andere dwaze kinderkruistocht beland, Stu wilde Flagg meer dan ooit laten boeten voor Nick en Susan en nu ook nog Harold...

Kijk jij maar uit, griezel, dacht hij grimmig. Ja, kijk jij maar uit als ik in de buurt ben...

LAS VEGAS; RANDALL FLAGG

Over een uur ging de zon onder en dan zou die simpele ziel weer op weg gaan, en Flagg... moest en zou hem te pakken krijgen.

Maar waarom? De diepere redenen ontgingen hem. Tenzij het zo eenvoudig was:

Als ik het wil, gebeurt het ook, en dat is reden genoeg...

Hij kon over vijf dagen in Boulder zijn... met tanks, gepantserde vrachtwagens en dergelijke... behalve...

Als er sneeuw ligt in de berg-passen...

... behalve dat goed weer niet langer gegarandeerd was.

Flagg moest toegeven dat hij zich zorgen maakte. Over die achterlijke Cullen, jazeker, maar ook over... de Trashcan Man.

Die had in z'n eentje aangericht waar de Vrije Zone alleen van kon dromen.

Doordat hij half Indian Springs had opgeblazen, had hij de veroveringsplannen van de duistere man in de war geschopt. En hoe had dat kunnen gebeuren?

Mijn... stommiteit.

Hij was nog altijd de sterkste man van Amerika, of niet?

Misschien liep er in Rusland, China of Iran iemand rond die zich met hem kon meten, maar dat was pas over tien jaar een probleem... of niet?

Leviteren, dat ging hij.

Dan voelde hij zich altijd beter, sterker, kalmer. Leviteren maakte zijn hoofd leeg.

Ik ben, ik ben, ik ben, IK BEN...

Zijn hakken kwamen los van het platte dak...

Ze komen je halen, weet je.

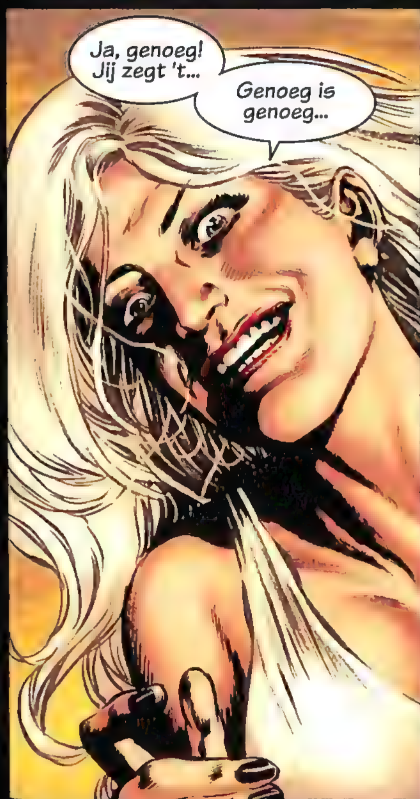
... en klakten meteen weer tegen het beton toen hij de zachte heldere stem achter zich hoorde.

Nadine? Schat?

Ze oogde als een bleke, gestoorde sibille:

Ze komen eraan, Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner. En... Larry Underwood. Ze komen eraan en ze zullen je kelen als een kippenrovende wezel.

Ze zullen je bestrijden als een ziekte.
Ze zitten al bijna in Utah.
Ze zitten in Boulder, Nadine. Trillend onder hun bedje.
Genoeg!

Ja, genoeg! Jij zegt 't...
Genoeg is genoeg...

Ze zitten in Bould...

Alles wat je hier hebt opgebouwd tuimelt in elkaar. Er wordt over je gepraat. Er wordt gefluisterd dat je Tom Cullen hebt laten wegkomen. Een simpele mongool, maar slim genoeg om aan de gevreesde Randall Flagg te ontkomen.

Je liegt.

Er wordt gefluisterd dat je wapenexpert gek is geworden en dat je niet wist wat hij ging aanrichten. De mensen zijn bang dat de volgende keer dat hij toeslaat vanuit de woestijn... zij het slachtoffer zullen zijn, niet de mensen in het oosten.

Bek dicht...

De mensen zijn bang omdat de machtsverhoudingen veranderen... Ze verlaten midden in de nacht hun post zonder dat jouw Oog het ziet... maar ik zie 't wel...

En degenen die achterblijven...? Die steken geen poot uit om jou te redden als de mannen uit 't oosten met je komen afrekenen...
Je...

...LIEGT!
Flagg beukte op haar schouders, brak haar sleutelbeen...

Vervolgens tilde hij haar op...
JE...

En smeet haar over de reling...
--LIEGT!

Het laatste wat Flagg van Nadine zag was haar triomfantelijke lach en de plotseling geslepen blik in haar ogen... en toen begreep hij...

Ze had hem in de val gelokt. Ze wist dat alleen hij haar kon bevrijden, en...

... en ze droeg zijn kind!

Nee.

Nadine stortte neer als een defecte raket.

Geen gil, geen enkel geluid.

Pas toen haar lichaam met een doffe klap de grond raakte, klonk er een schreeuw... van Flagg:

NEEEEE!!!...

Het maakt niet uit, raasde 't in zijn kop. Het maakt niet uit!

Toch wel.

En toen hij later opnieuw probeerde te leviteren, duurde het lang, heel lang, voordat zijn hakken loskwamen van 't beton en kwam hij niet verder dan 'n halve centimeter omhoog.

INTERMEZZO IN DE WOESTIJN
En opnieuw herhaalde de geschiedenis zich. Opnieuw werd Trashcan Man levend gekookt in de snelkookpan van de duivel.
Maar dit keer was het zijn verdiende loon voor wat hij in Indian Springs had aangericht. Gewoon zijn verdiende loon.

Hij had zijn rood-zwarte amulet van Flagg weggegooid. Hij was 't niet waard die te dragen. Hij was 'n onvolmaakte duivel, en daarom had hij zichzelf verjaagd... zichzelf verbannen.

Hij wist bijna niet meer waarom hij 't had gedaan. Hij was ge-stoken door 'n schorpioen... had dat hem gek gemaakt? (Nog gekker?)
Had hij daardoor dingen gehoord die zijn vrienden in Indian Springs onmogelijk konden hebben gezegd?

Alleen bedplassers spelen met vuur, Trash.
Hé, Trashcan Man, jij snuift aanstekerbrandstof, hoorde ik?
Hé, Trashy, wat zei Lady Semple toen je haar pensioen in de fik stak?

Het kwam door de woestijnhitte: die had zijn brein gebakken... En door het schorpioenengif...
W-waarom vraag je me naar Lady Semples pensioen?
Hij wist dat 't niet waar kon zijn; hij wist dat hij geen gekke dingen hoefde te doen...

Maar o, wat 'n prachtige explosies...
En o, 't vuur...
Jaaa...

Dus plaatste hij zijn bommen en blies hij zijn nieuwe leven op.
En nu reed hij door de woestijn... bij veertig graden... op zoek naar iets...

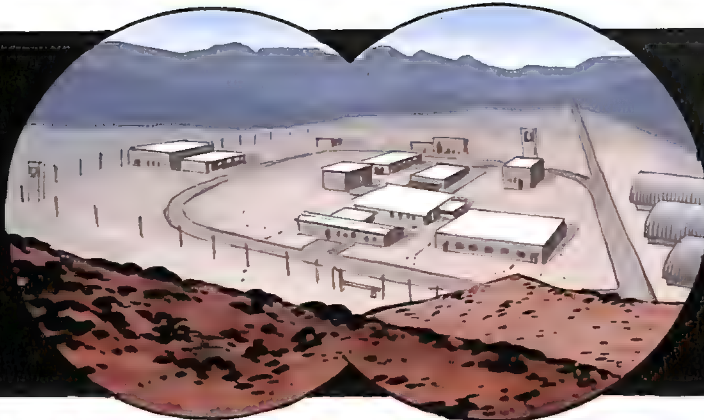

VERLOSSING.
Als hij een of ander speciaal wapen vond, een speciale gave, en die meebracht voor de duistere man in Las Vegas, dan was 't misschien mogelijk...?

Het was alsof Trashcan Man met 'n infraroodblik om zich heen keek, alsof hij in de verte warmtebronnen kon zien als vage, duivels rode vormen...
Op de een of andere manier kon hij verlaten voorwerpen aanvoelen in deze woestenij waar zoveel militaire onderzoeksprojecten waren uitgevoerd...

Zo had hij rechtstreeks naar Project Blue kunnen rijden, waar alles was begonnen, maar...
Nee, zomaar wat koude rillingen was niet zijn stijl. (Evenmin Flaggs stijl, dacht hij.)

Hij zocht liever naar iets... heets.
Ja... o, dank u... dank u, dank u, dank u...

Luchtmachtbasis Nellis.

Zijn gevoel had hem hierheen gebracht, alsof hij altijd al had geweten dat hij dit hier aan kon treffen...

En ja hoor, op de deur prijkte het universele teken voor...

STRALING.

Vlak voor hij in 't duister verdween, fluisterde hij:

M'n leven voor jou...

EINDE INTERMEZZO

17 SEPTEMBER, VLAK VOOR MIDDERNACHT

De sterren aan de hemel verspreid-den koudvuur, heksenlicht.

Onder de sterrenhemel liet Randall Flagg al zijn gedachten los... Hij werd één met de nacht...

Eén met de kraai, de wolf, de wezel, de spin die trippelde op 't valluik...

Hij liet zijn Oog dwalen. (Wat er ook was gebeurd, het Oog had hem niet verlaten...)

Nadines woorden bleven hem achtervolgen: 'Ze komen eraan... Ze zitten al bijna in Utah.'

Zijn Oog schoot als een gifpijl door de woestijnnacht...

... het oog hield iets ten oosten van Grand Junction stil boven de gloed van een kampvuur...

Vier slapende gedaanten naast 'n smeulend vuur...

Dus Nadine had de waarheid verteld. Om voor Flagg duistere redenen waren ze...

GERRRRRRRRRRRRRROWWWLLLL

Het Oog keek naar de hond; de hond keek onverschrokken terug...

RRRRRRRRR

Braaf...

GER-GRRR...

Kojak...? Is er iets?

Is daar iemand?

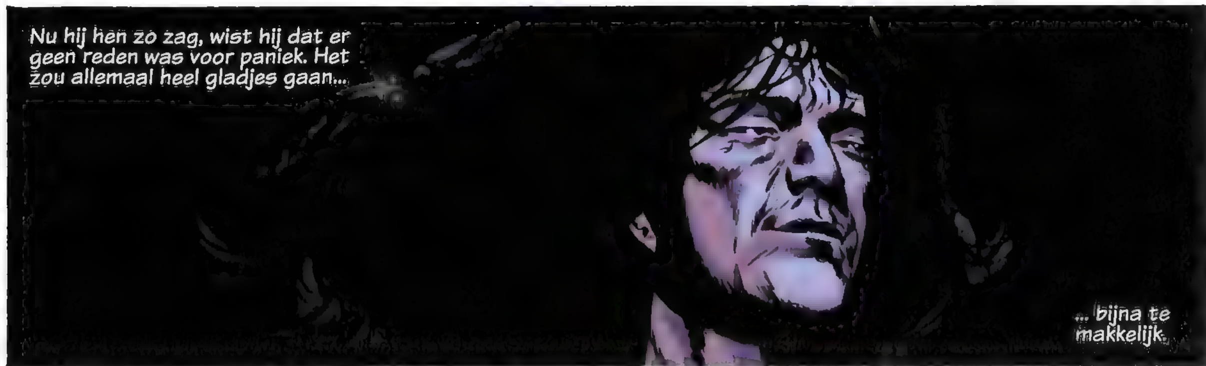

De duistere man had genoeg gezien. Hij riep het Duistere Oog terug...
Het vloog geruisloos terug door het donker...

Tot hij na onbepaalde tijd zichzelf zag zitten...

Toen vloeiden er met 'n vreemde duizeling twee dingen samen...

Toen was 't Oog verdwenen en waren er alleen nog zijn ogen, die naar de koude schittering van de sterren keken...

Dus ze kwamen eraan. Waarschijnlijk in opdracht van de oude vrouw...
Vervuld van rechtvaardigheid als missionarissen die een dorpje van kannibalen naderden...

Nu hij hen zo zag, wist hij dat er geen reden was voor paniek. Het zou allemaal heel gladjes gaan...
... bijna te makkelijk.

Er zou een einde komen aan de twijfel, een einde aan de angst. En daar waren niet meer dan vier koppen op staken voor het MGM Grand voor nodig.

Hij zou iedereen in Las Vegas dwingen erlangs te lopen en omhoog te kijken...

Hij zou ze laten fotograferen en er flyers van over 't hele land verspreiden...

Flagg glimlachte... Vijf koppen; ook die van de hond zou hij op 'n staak plaatsen.

O ja...

Morgenvroeg zou hij 't bekendmaken. Er zou niet langer alleen gezocht worden naar één man, Tom Cullen, die naar het oosten liep...

... maar naar vier mannen en 'n hond... op weg naar 't westen.

Ze moesten tegen elke prijs levend opgepakt worden.

Nadat ze op Harold waren gestuit, was 't viertal traag maar gestaag naar 't westen gelopen. Door de koude regen en nog koudere nachten. Door stadjes met namen als Loma, Sego, Green River...

BOULDER TO VEGAS - 771 MILES

Date	Miles	Total Miles
September 6	28.1	28.1
September 7	27.0	55.1
September 8	26.5	81.6
September 9	28.2	109.8
September 10	27.9	137.7
September 11	29.1	166.8
September 12	28.8	195.6
September 13	29.5	225.1
September 14	32.0	257.1
September 15	32.6	289.7
September 16	35.5	325.2
September 17	37.2	362.4

Ze hadden 't oosten... en de zomer... ver achter zich gelaten. Ze waren in 'n streek beland waar geen stadjes meer waren; ze waren nu op zijn terrein...

In de nacht van 22 september hielden ze iets ten oosten van Green River halt, waar vroeg in de ochtend de eerste sneeuwvlokken vielen...

23 SEPTEMBER

Eind die ochtend kwamen ze bij 't eerste gat in de weg.

Tien meter van 't wegdek van de I-70 was er weggevaagd, mogelijk door 'n plotselinge watervloed, waardoor 'n vijftien meter diepe geul vol stenen en rotsen was ontstaan.

Ze keken om zich heen en zagen 'n landschap waarin vreemde, door de wind uitgeholde zuilen en monolieten opdoemden...

Een ervan priemde als 'n apocalyptische vinger in 't wolkendek...

Ten slotte zei Ralph:

Kojak ging opnieuw voorop. Daarna volgden Larry, Glen en Ralph (die kon klimmen als een berggeit, merkte Stu op). Stu sloot de rij.

Hij bedacht net dat klimmen veel makkelijker ging dan dalen...

... toen hij de aarde onder zijn voet voelde wegschuiven...

De tijd leek stil te staan...

Larry probeerde Stu vast te pakken, maar greep mis...

Heel even moest Stu (stom genoeg) aan Wile E. Coyote denken...

In zijn val sloeg Stu met zijn knie tegen iets aan en toen was er opeens pijn...

Hij sloeg achterover...

Hapte 'n mond vol aarde...

Scherpe stenen legden zijn gezicht en armen open...

Hij belandde in 'n onmogelijke hoek op zijn linkerenkel...

Hoorde 'n knak...

Voelde alleen nog vuur...

Stu...? Stu?!

Wacht, ik...

Ik kom eraan...

Larry! Kijk uit...

Voorzichtig!

Gebroken, dacht hij. Op minstens twee plekken. En zijn knie was kapot.

O...

...SHIIIITTT!!!

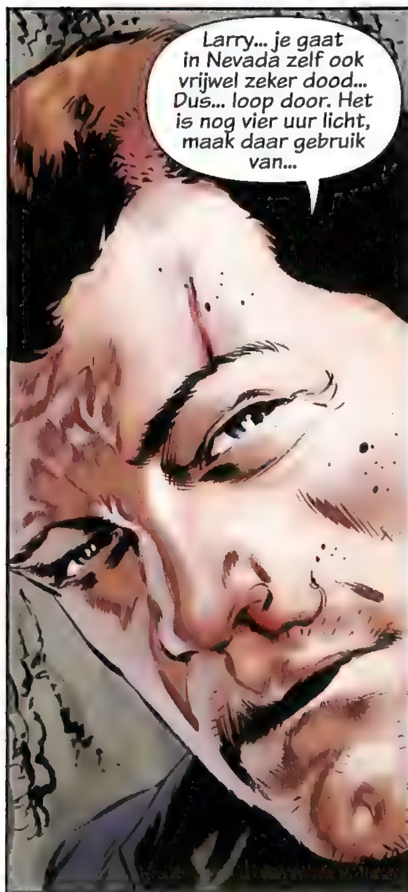

Ralph en Glen spalkten 't been. Glen haalde een fles met 'artritispillen' tevoorschijn en dwong Stu er een te slikken.
Stu wist niet precies wat er in de pil zat, maar de pijn in zijn been zwakte af tot 'n vage achtergrondruis...

Met enige opluchting realiseerde Stu zich dat ze allemaal in blessuretijd leefden. Niet alleen omdat ze onderweg naar Flagg waren, maar alleen al omdat ze Captain Trips hadden overleefd...

Ergens in de verte hoorde Stu zijn drie vrienden praten...
Discussiëren...
... 'n auto vinden...
... niet als 'n beest behandelen...
... ben jij nou 'n vriend...

NEE...
We gaan niet terug... Geen auto... Weet je nog wat Moeder zei... Tegen de spelregels...

Dit is geen spel, Stu. Dit gaat om leven en dood.

Larry... je gaat in Nevada zelf ook vrijwel zeker dood... Dus... loop door. Het is nog vier uur licht, maak daar gebruik van...

Nee, Stu...
Ik blijf hier...
Ik heb al te veel mensen achter-gelaten...
Wie wil je redden, Larry...

... Stuart of jezelf?

Je probeert iets in jezelf te redden, maar dit keer is 't goed om te vertrekken. We hebben aan Moeder Abagails sterfbed een belofte gedaan...
Zie 't als een beproeving.
We moeten door.

Ralph: nee! Niet zonder Stu.

Larry... we maken deze reis omdat de oude dame wist waar ze 't over had... Als je daar nu aan gaat rommelen, dan heeft 't straks allemaal geen zin...

Wat...
... 'n onzin!
En wat zal Frannie straks tegen ons zeggen? Als we haar zeggen dat we je aan de gieren hebben overgeleverd?

Ze zal helemaal niets zeggen als jullie niet doorlopen en zijn klok niet repareren. Lucy evenmin. Niemand zal meer iets zeggen...
Luister, Larry, jullie moeten door!

Larry keerde zich van hen af. Hij wilden hen niet in de ogen kijken.
...
Goed dan, zoals je wilt.
Moge God ons bijstaan.

Ralph nam als eerste afscheid.
Heb je nog iets nodig, Stu?
De verzamelde werken van Gore Vidal? Ik heb die pillen altijd al willen lezen...

Ralph grijnsde.
Sorry, Stu. Die heb ik even niet bij de hand.

Toen kwam Glen.
Opeens bedacht Stu dat Glens haar bij hun eerste ontmoeting, toen hij langs die weg in New Hampshire dat matige schilderij stond te maken, nog donkergrijs was geweest.
Vaarwel, Oost-Texas. Het was 'n eer je te leren kennen.

Zeg geen vaarwel, Glen, liever tot ziens. Dat brengt geluk.
Het is alleen... geen tot ziens.
Denk je ook niet?

Stu dacht hetzelfde. Hij keek Glen recht aan en zei:
Oké, maar... 'ik vrees geen gevaar', toch?

Glen drukte Stu de fles met pillen in de hand en zei dat ze morfine bevatten. Meer dan drie, vier pillen tegelijk was dodelijk.
Aarzel niet ze te gebruiken, Stuart. Niet te zuinig.
Goed.

Dag kerel.
Dag kale.

En zouden Stu Redman nooit meer zien.

Hoofdstuk VIER

Larry, Ralph en Glen hielden pas vijfentwintig kilometer bij Stu vandaan weer halt. Ze hadden nog wel water, maar geen eten.

In de verte schreeuwde een uil, Glen keek op en zei:

Waar is Kojak heen?

Ik... heb hem de laatste paar uur niet meer gezien...

Kojak? Hé, Kojak! KO-JAK!

Glens stem klonk eenzaam in de woestenij. Er werd niet terug geblaft...

Misschien is hij terug om Stu te helpen?

De drie mannen zwegen nog nadrukkelijker. (Sinds ze hun vriend hadden achtergelaten, hadden ze al bijna geen woord meer gewisseld.)

Kojak had Glen door 't hele continent vergezeld; en nu... was hij weg.

Kan, Larry.

Misschien is hij terug-gegaan.

Het was precies wat er was gebeurd.

Een paar uur nadat Kojak bij Stu was weggedribbeld, keerde hij terug met een cadeau... een konijn dat hij had gevangen.

Nee maar...

Brave hond! Brave Kojak!

Stu had nauwelijks nog 't commando 'apport' gegeven, of de hond bracht al enkele houtblokken waarmee Stu 'n vuur kon maken.

Brave hond. Smaakt beter dan ham uit blik, toch?

Hij roosterde 't konijn.

En deelde dat met zijn redder, de wonderbaarlijke Kojak.

En zo kwam 't dat Stu de avond na 't afscheid van zijn reismakkers te eten had en zij niet. Hij sliep vast terwijl zij werden gekweld door nachtmerries over snel naderend onheil.

En Larry helemaal.

Hij droomde dat hij met de Shady Blues Connection aan 't touren was en optrad in een uitverkochte Madison Square Garden. Het publiek scandeerde: 'Baby, Can You Dig Your Man'.

BABY, CAN YOU DIG YOUR MAN? BABY, CAN YOU DIG YOUR MAN? BABY

Erger nog, de microfoons waren ineens drie meter hoog (ze rezen omhoog als cobra's van roestvrij staal) en Larry kon ze niet meer op zijn hoogte afstellen...

M-mam?

... en toen zag hij háár opeens, op de eerste rij

CAN YOU DIG YOUR MAN? BABY CAN YOU DIG YOUR MAN? BABY CAN

Larry, doe je best voor de mensen. Wees niet zo egoïstisch... onvoorstelbaar, wat ben jij egoïstisch.

Hij was weer 'n jongetje; kleine Larry.

Nietes, mam! Dat is 't niet! Ik zing dat nummer niet meer sinds het uitbreken van de epidemie, echt niet...

Toen zag hij wie er naast zijn moeder zat...

Tussen Charles Manson, Richard Speck en John Wayne Gacy zat de duistere man, die uit volle borst scandeerde:

YOU DIG YOUR MAN? BABY CAN YOU DIG YOUR MAN? BABY CAN

YOU DIG YOUR MAN? BABY CAN YO

Larry schrok wakker.

Zo'n angstdroom om te falen had hij vroeger voor grote optredens wel eens gehad. Wat als je 't niet kunt? Wat als je 't wel wilt, maar 't lukt niet?

Maar 't was ook een waarschuwingsdroom. Niet lang meer, dacht Larry. Wat er ook gaat gebeuren, 't duurt niet lang meer.

28 SEPTEMBER
Acht kilometer van Freemont Junction...
... stuitte het drietal eindelijk op Flaggs mannen.

Hm... Acht in totaal, met geweren.
Wat doen we, Larry?
We gaan eropaf. Kijken of God echt met ons is.

Ze liepen hand in hand op de mannen af.

Paul Burlson is de naam. Wie ontbreekt er?
Stu Redman is onderweg verongelukt. Hij is dood.

Goed dan. In dat geval, Lawrence Underwood, Glendon Bateman en Ralph Brentner, ik arresteer jullie in naam van de heersende macht. Volg mij...

In wiens naam?

Burlson keek Glen vol minachting aan...

Je weet namens wie.

... Als jij 't niet aandurft, zeg ik 't wel. Hij heet Randall Flagg, ofwel de duistere man, ofwel de grote man, ofwel de nachtwandelaar...

Laat ik de naam Beëlzebub vooral niet vergeten, want zo heet hij ook. Ofwel Nyarlahotep, ofwel Ahaz, ofwel Astaroth, ofwel Seti, ofwel Anubis. Legioen is zijn naam en ze komen allemaal uit de Hel en jullie kussen hun kloten...

... of ben ik er nog één vergeten?

Larry dacht: als ze ons al niet wilden neerschieten, dan nu wel. Maar...

Haal ze uit elkaar en stop ze in de wagen. Schiet ze neer als ze lastig zijn.

En zo werden Larry, Glen en Ralph gearresteerd.

LAS VEGAS
Zes uur later zaten ze midden in 't gebied van de duistere man. Hier, zo viel Larry op, leken de treinen wél op tijd te rijden; dat had Glen dus goed gezien.
Ze werden in aparte cellen gezet, in verschillende gevangenisvleugels.
Een douche zou ik niet erg vinden...
BARRY DORGAN, HOOFD VEILIGHEID LAS VEGAS:
Eens kijken hoe goed je wilt meewerken...
Hoeveel mensen zijn er? In de Zone?
...
Vijfentwintig-duizend, waarvan vierduizend onder de twaalf, dus die mogen gratis naar de film. 's Avonds spelen we bingo; met 'n kalkoen van tien kilo als hoofdprijs. Het is er fijn wonen, weet je.
Dorgan stopte met schrijven.
Zuchtte.
Dus die douche hoeft niet...?
Sorry. Wat denk je zelf?

Wat komen jullie hier doen? Wat schieten jullie hiermee op? Hij draait jullie fluitend de nek om, nog liever vandaag dan morgen.
Als hij wil dat jullie praten, tja...

Een oude vrouw zei ons dat we hierheen moesten gaan. Moeder Abagail. Waarschijnlijk heb je van haar gedroomd.
Ik...

... Ik weet niet wat je bedoelt.

Goed, dan niet.

Dorgan vertrok; Larry ging liggen.
Hij bedacht dat hij nu eindelijk bijna weer de westkust had bereikt, al had niemand kunnen voorzien hoe lang en vreemd de reis zou zijn.

En die was nog niet voorbij.
Ik vrees geen gevaar...

29 SEPTEMBER, 10 UUR

KLOP-KLOP-KLOP-KLOP

Glen kalkte net de muren van zijn cel vol met een stompje houtskool dat hij had gevonden, toen hij tikkende hakken naderbij hoorde komen...

... hij voelde de temperatuur dalen...

Opeens was 't speeksel uit zijn mond verdwenen. En zijn artritis was veel erger. Ondraaglijk zelfs.

Aha, daar ben je. Niet half de boeman die we hadden verwacht.

Mr. Bateman, mag ik voorstellen: mijn assistent Lloyd Henreid, socioloog.

Glen, we laten je vrij... nietwaar, Lloyd?

Eh... ja.

Yep.

Glen voelde de artritis oplaaien in zijn gewrichten, alsof die in brand stonden.

O mooi.

Maar ik kan natuurlijk niet alleen vertrekken.

Natuurlijk niet. Je hoeft 't me alleen op je knieën te vragen.

Glen moest lachen, uit volle borst...

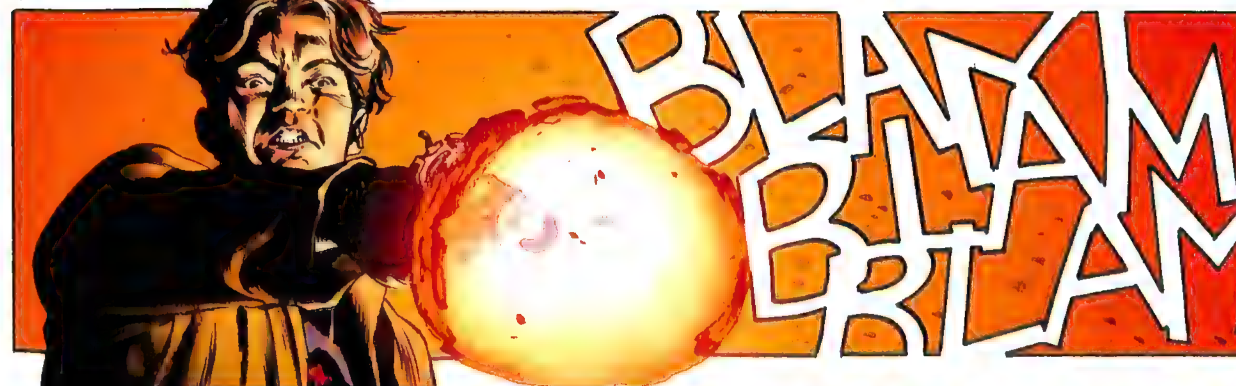
... met elke lach nam de pijn in zijn gewrichten af.

O, neem me niet kwalijk... we waren allemaal zo bang van je en als ik je nu zo zie...
Ik lach net zo hard om onze domheid als om jouw lachwekkende verschijning...

Maak hem af, Lloyd.

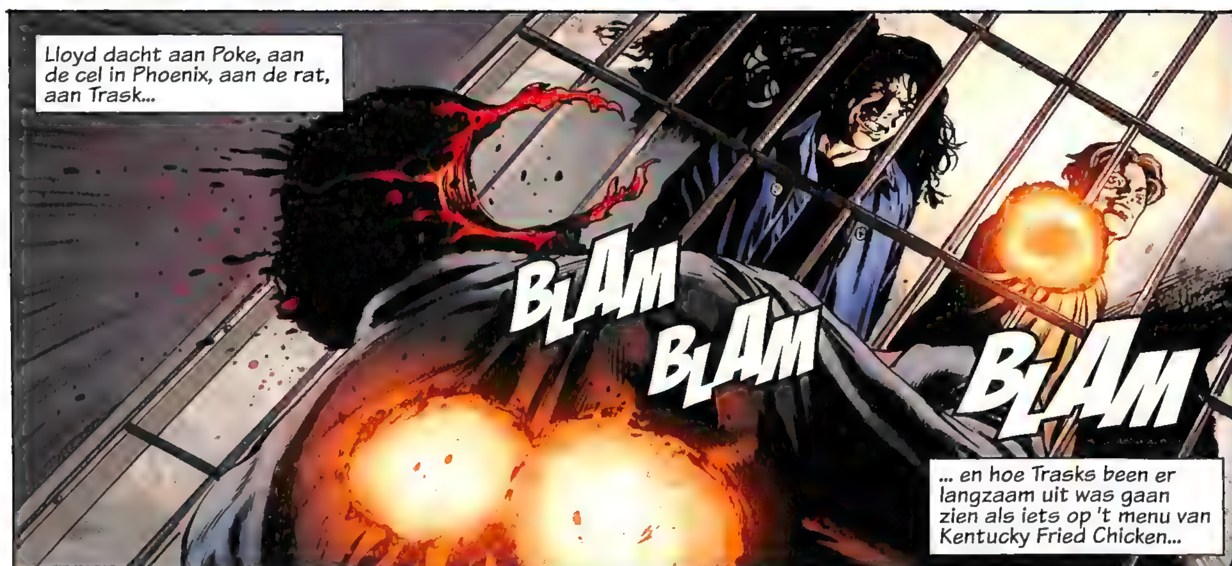
Ho ho, als je gaat moorden, doe je dat dan alsjeblieft wel zelf? Leg dan tenminste met 'n vingerknip mijn hart stil... of laat dat lichtpeertje hierboven dodelijke bliksems spugen...
Ha ha...

Lloyd, maak hem af, nu!

Mr. Henreid, als u dan toch de trekker gaat overhalen, waarom mikt u dan niet op...

BLAM
BLAM
BLAM

Hij liegt... U weet, hij liegt...
Maar goed, Mr. Henreid...
Misschien... weet u ook wel niet beter...

Lloyd, wie heeft je uit de cel gehaald toen je daar lag te creperen? Mensen als Mr. Bateman hier, die moet je hebben: kleine mannen met veel te grote woorden...
Maak 't af.

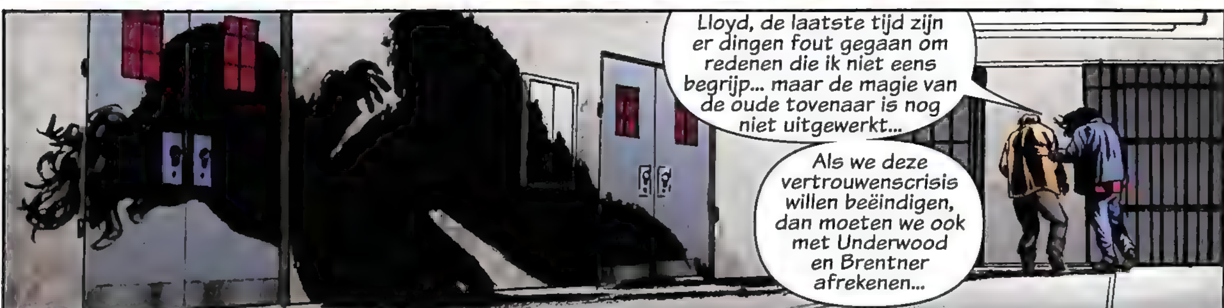

Lloyd dacht aan Poke, aan de cel in Phoenix, aan de rat, aan Trask...
BLAM
BLAM
BLAM
... en hoe Trasks been er langzaam uit was gaan zien als iets op 't menu van Kentucky Fried Chicken...

Pas toen hij zijn hele magazijn had leeggeschoten, merkte Lloyd dat de tranen hem over de zonverbrande wangen liepen.
Heel goed, heel goed... Goed gedaan, Lloyd...

De zwarte barnsteen om Lloyds nek was opeens 'n sleutel, 'n kleine zilveren sleutel.
Die had ik je beloofd, in die andere gevangenis...
Bateman zat ernaast... Ik lieg niet, of wel, Lloyd?
N-nee...

Sommige mensen uit... onze kring vertrekken of zijn van plan te vertrekken. Ik weet precies wie 't zijn: Whitney, Ken, Teddy, Richard...
Waarom hou je ze niet tegen?

Geen idee... Misschien kunnen ze ook maar beter gaan...
Ze zijn niet loyaal zoals jij, Lloyd, mijn trouwe dienaar...
Ja...

... Ja, misschien wel.
Het klonk als een toegeving, een aanvaarding.

Lloyd, de laatste tijd zijn er dingen fout gegaan om redenen die ik niet eens begrijp... maar de magie van de oude tovenaar is nog niet uitgewerkt...
Als we deze vertrouwenscrisis willen beëindigen, dan moeten we ook met Underwood en Brentner afrekenen...

'Dus luister goed...'
Nog diezelfde nacht gingen de werkzaamheden voor het MGM Grand van start; een ploeg van tien man met pijpen en buizen, hamers en lasapparaten.
Overal in Las Vegas werd gefluisterd dat er iets slechts in de lucht hing, misschien wel net zo slecht als de supergriep...

30 SEPTEMBER
ZONSOPGANG
De oude wond van Larry was geheeld.
Het voelde alsof de echte en de ideale Larry eindelijk in één lichaam waren verenigd. Hij vermoedde dat zijn moeder de nieuwe Larry wél had gemogen. En Rita Blakemoor. Zelfs die mondhygiëniste van lang geleden...
Klaar?
Ik ga sterven. Als God bestaat... en daar ben ik nu van overtuigd... dan is dat Zijn wil. We gaan sterven en op de een of andere manier zal onze dood de wereld verlossen.
Ja.
Ik hoorde schoten. Wie is er gisteren vermoord? Glen of Ralph?
Bateman, hij probeerde te ontsnappen.
'Op de vlucht...'
Straks word je zelf nog eens 'op de vlucht' neergeschoten.
Kop dicht.

Larry belandde samen met Ralph in 'n busje.

Ik hoorde iemand zeggen dat heel Las Vegas er zal zijn. Het lijkt erop dat ze ons willen kruisigen, Larry.

Zoiets, ja.

Hebben we daar die lange weg voor afgelegd...

Wist ik maar waar 't allemaal goed voor was. Ik zie alleen maar hoe hij ons gebruikt om te laten zien dat hij nog altijd de baas is.

Ik vrees geen gevaar, Ralph...

Maar bang was Larry.

Dus dacht hij aan Lucy. Zijn moeder. Willekeurige gedachten over opstaan voor school op koude ochtenden. Die keer dat hij 'n pornoblaadje op straat vond. Samen met Yvonne Wetterlin naar de World Series kijken...

... en onder zijn angst kwam er 'n diepe rust over hem.

Hij kreeg beelden van de dood als een paradeplaats, een wachtruimte, een artiestenfoyer waar je wachtte tot je op mocht.

Eindelijk stopte 't busje en de deuren werden opengegooid.

Meekomen.

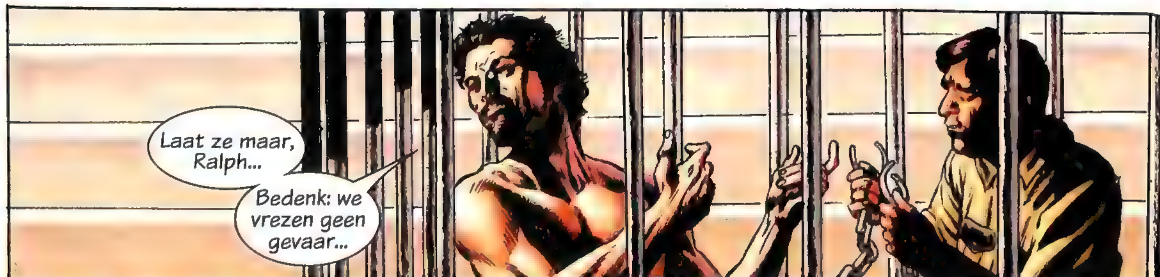
Ze stonden op het gras voor het MGM Grand. Voor het hotel stonden twee trucks opgesteld. Op elke dieplader stond een van buizen gemaakte kooi.

Ze waren omringd door een woest juichende menigte, Flaggs aanhangers, die bijeenkwamen om...?

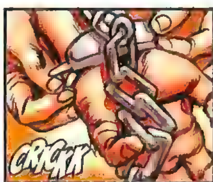
Larry en Ralph moesten hun hemd uitdoen en werden naar de ene kooi geleid.

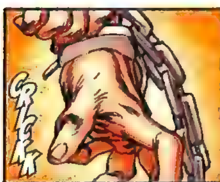
Ralph had z'n halve leven met machines gewerkt, dus toen hij zag hoe de boeien en de kettingen aan de trucks vastzaten, begreep hij 't meteen...

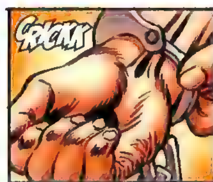

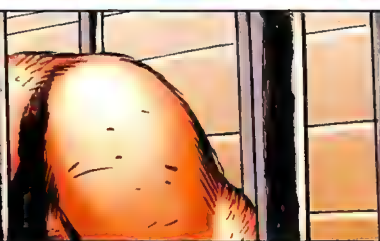

De menigte viel opeens stil en het enige geluid kwam van het bekende tikken van hakken, een geluid dat Larry zich nog vaag herinnerde van een avond in Brattleboro, Vermont, de vorige zomer...

Larry wist diep in zijn hart dat dit het keerpunt was. De apotheose van zijn leven.

Lloyd? De tekst.

Laat het bekend zijn dat ik, Randall Flagg, op de dertigste september van het jaar één na de plaag mijn naam aan deze verklaring heb verbonden.

Flagg is niet je ware naam! Waarom vertel je ze niet je ware naam?

Laat het bekend zijn dat deze mannen, Lawrence Underwood en Ralph Brentner spionnen zijn, die in het holst van de nacht met kwade bedoelingen ons gebied zijn binnengedrongen...

We liepen overdag op straat!

Laat het bekend zijn dat deze mannen en de hunnen verantwoordelijk zijn voor de sabotage van de helikopters in Indian Springs...

Larry's blik viel op 'n gezicht in de menigte...

(Stan Bailey, operationeel hoofd in Indian Springs, al wist Larry dat niet...)

En hij zag de verbazing en verbijstering...

... en hij zag de man iets raars, 'Can Man' of zoiets, mompelen voordat Flagg was uitgesproken.

... en dat zij als moordenaars op gepaste wijze zullen worden gestraft, en wel door vierendeling met 800 pk.

Ouders met kinderen zijn geëxcuseerd.

Hééé, mensen...

Rich Bachman. Een van Flaggs vertrouwelingen.
Zijn geweten functioneerde nog, leek 't.
Dit klopt van geen kant!
We waren eerst Amerikanen, toch? Nou, als je 't mij vraagt is dit niet hoe Amerikanen met elkaar omgaan! Moet je die moordzuchtige gek met z'n cowboylaarzen horen...

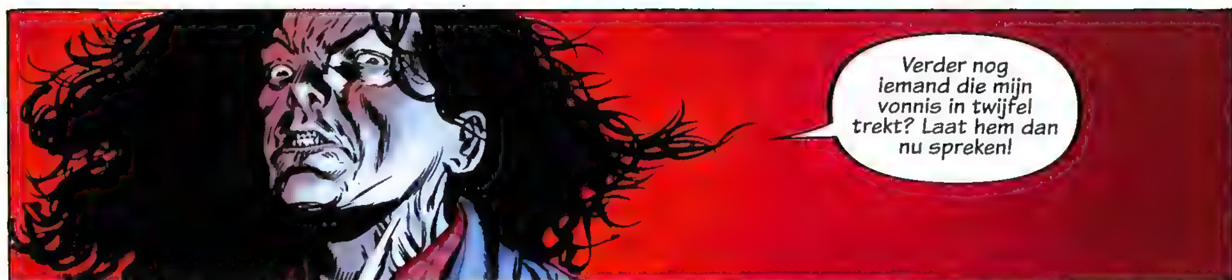

Richard.
Richard, wat zeg je nou? Denk je dat ik niet weet van je plannen, dat je wilde vertrekken? Ik wilde je sparen, maar...

Jij...
Jij bent geen mens! Jij bent de duivel!

Ja. Jazeker, dat ben...
... ik.

WHOOOOSHH

Ik vrees geen gevaar... Ik vrees geen gevaar... Ik vrees geen gevaar...

Verder nog iemand die mijn vonnis in twijfel trekt? Laat hem dan nu spreken!

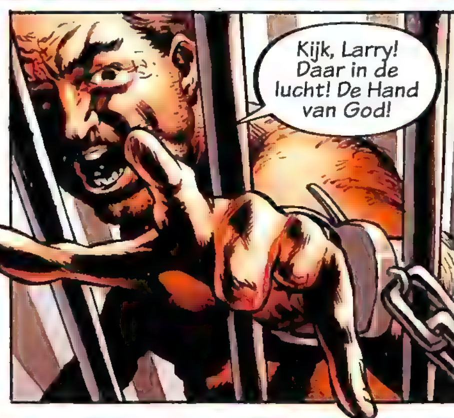

Laten we...

Het klonk alsof er 'n elektrische motor was aangeslagen. Alsof er links en rechts delen van een (in de oren van Larry en Ralph) vreemde naam klonken, flarden die steeds sneller van mond tot mond gingen:
Man...
Trash...
Trashy...
Can Man...

Iemand kwam door de menigte gebeend, alsof hij de vraag van de duistere man wilde beantwoorden...
Wie?
... en Flagg voelde de angst voor het onbekende en onverwachte tot in zijn merg.

Larry keek. De blauwe elektriciteitsbal die Flagg van zijn vinger had laten flitsen was enorm gegroeid...

En zag er nu uit... als een hand...

Nee.

NEEEEEEEEEEEEEEE...

De lucht knetterde...
Sommige mensen renden weg, anderen (onder wie Julie Lawry) keken als versteend toe in 't besef dat er aan zo'n oordeel niet te ontsnappen viel...

Ik vrees geen gevaar... Ik vrees geen gevaar...

Mijn leven behoort...

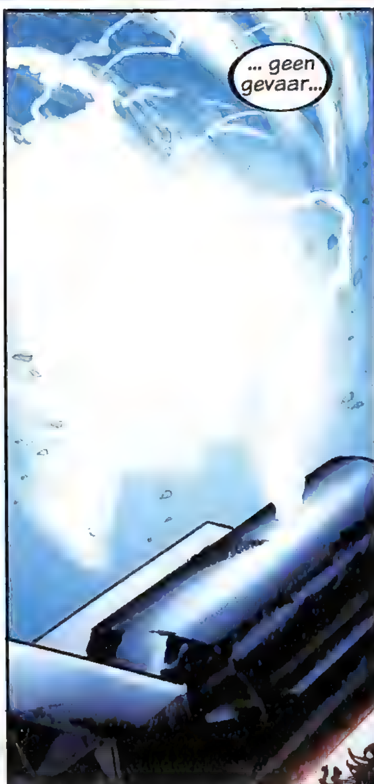

Trash...
Trashy, waarom...?

Ik vrees geen...
hggg

... gevaar
In die laatste seconden nam Flagg een monsterlijke gedaante aan, zag Larry...

Ik vrees geen gevaar...

Ik vrees...
En toen was Flagg verdwenen; heel even vertoonden zijn kleren nog zijn vorm, toen vielen ze op de grond...

... geen gevaar...

Ooo, $%!#, we gaan naar de $% ^&...!

O God, prijs de Heer, dacht Larry, ik vrees geen gevaar, ik vr

In een flits vulde fel licht de ruimte.

Een heilig vuur dat de rechtvaardigen net zo goed als de onrechtvaardigen verzengde.

Hoofdstuk
VIJF

Het was de ironie ten top:

Stu Redman had koorts of iets wat er erg op leek.

Twee (drie?) dagen nadat Larry, Glen en Ralph hem hadden achtergelaten, voelde hij zich... echt heel erg beroerd. (Ik ga dood, volgens mij?) Hij rilde van de koorts...

Met 'n stompje potlood dat hij in zijn zakken vond schreef hij Frannie wat er allemaal was gebeurd...

... tot zijn gebroken been.

Ik verwacht dat
je om me rouwt
en dan door gaat.
Jij en de baby
MOETEN door-
gaan. Dat is nu
het allerbe-
langrijkste...

Hij schreef dat hij haar wilde weerzien, maar dat hij nu alleen maar kon hopen dat Kojak de weg terug naar de Zone zou weten te vinden.

Hij hoestte en voelde aan de zwellingen hoog in zijn nek, vlak onder zijn kaak.

Het leven kan hard zijn... hè, makker?

Toen leunde Stu achterover en dutte hij in, met zijn been voor zich uit...

... om een uur later wakker te schrikken doordat de grond onder zijn handen trilde.

... 'n aardbeving? Is dit 'n aardbeving?

Het voelde, dacht Stu, alsof God met zijn voet op de woestijngrond stampte.

Aan de westzijde van 't weggespoelde wegdek keek Kojak richting Nevada.

Plotseling wist Stu 't zeker: wat er te gebeuren stond, gebeurde nu. Dat moest hij zien.
Kojak? Kojak, ik kom eraan, makker...

De afgelopen drie dagen had Stu niet ingezien waarom hij omhoog zou willen klimmen. In de geul lag hij tenminste beschermd tegen de wind en hij had er water.
Maar nu... moest en zou hij naar boven.
Dat lukt me nooit...

Warm, dacht Stu. Te warm, ik kook bijna!
Het was vast de koorts, dacht hij...
... Alleen liep Kojak ook te hijgen.

Hoog in de lucht vloog 'n zwerm krijsende vogels voorbij.
Wat 't ook is, dacht Stu, de vogels merken 't ook...

De angst gaf hem extra kracht. Een, twee uur gingen voorbij. Centimeter voor centimeter kwam hij omhoog.

Om een uur was hij nog maar een armlengte van de rand verwijderd, maar de helling was glad en steil, en Stu zat...

Vast. %#&$@ niet te geloven! Wat nu, slimmerik?

De grond onder hem zakte weg, hij gleed langzaam achteruit...

Vijf centimeter... tien... (Hij zou sterven in de geul; sterven zonder te weten...)

Kojak! Kojak!

Als een drenkeling sloeg Stu zijn armen om de hond, die hem hijgend als een perspomp omhoog sleurde...

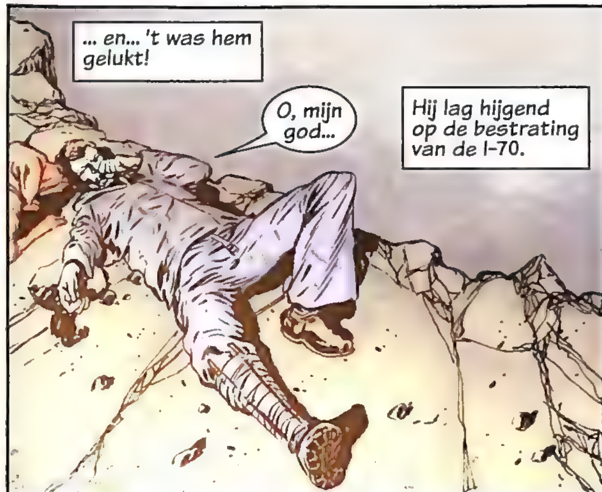
De hond groef als een bezetene; de stenen sloegen in Stu's gezicht...

Tien centimeter hogerop durfde Stu het aan. Met een wanhoopskreet greep hij naar een stuk wegdek, dat afbrak in zijn hand...

Hij greep nog eens...

... en twee vingernagels rolden als natte plakplaatjes achterover.

De pijn was hevig, opzwepend...

De vuurstorm, dacht hij.

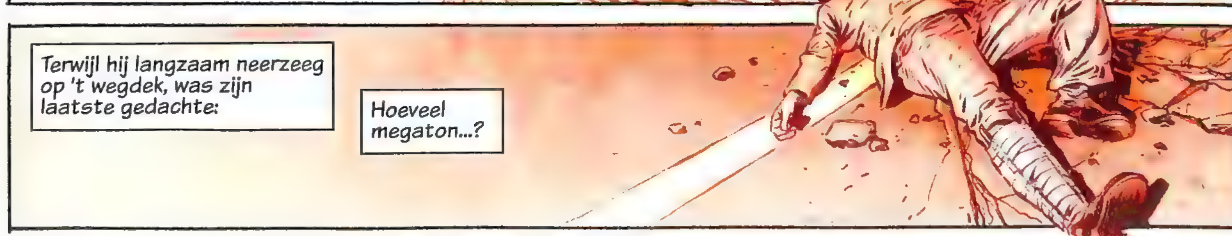
Hier had iemand z'n best gedaan die beter wat had kunnen blijven aanrommelen, en er was (zo leek 't) een hels atoomwapen tot ontploffing gebracht...

Glen, Larry, Ralph... Zelfs als ze Las Vegas nog niet hadden bereikt, waren ze nu levend geroosterd...

Fall-out, dacht hij. Waar blaast de wind die heen? Toen: wat doet 't ertoe?

Zijn brief aan Fran. De mensen in de Vrije Zone móésten weten dat als de duistere man Las Vegas daadwerkelijk als thuisbasis had gebruikt, die nu van de aardbodem was verdwenen. Flagg, zijn mensen en zijn wapens waren... in rook opgegaan. Dat moest Stu nog schrijven...

Hij werd na zevenen wakker. De paddenstoelwolk was verdwenen, maar de lucht kleurde nog altijd nijdig, giftig rozerood. En ook zijn koorts... deed zijn bloed koken.
Met hout dat Kojak had gehaald maakte Stu een vuur waarop hij 't konijn roosterde dat de hond had gevangen.

Vlak voor hij ging slapen, zei hij tegen zijn kameraad:
Als ik doodga, moet je teruggaan naar Boulder, makker... Ga terug, zoek Frannie en geef haar mijn brief... Snap je dat, grote jongen?

IJlend en wel viel Stu in slaap.
Hap! Zet maar gauw je pompen uit! Hij komt eraan! De duistere man zit achter je aan! Zet gauw je pompen uit! Hij komt eraan, in die auto daar...

Kojak zat de hele nacht zachtjes te janken. De man rook opeens anders. Het was dezelfde geur als die van de wolf die hij onder de veranda van Moeder Abagail had doodgebeten.
De geur van de dood zat binnen in de man, en daar kon Kojak niets uitrichten. Hij kon alleen maar afwachten...

Midden in de nacht werd Stu wakker met nog hogere koorts dan eerst. De zwellingen onder zijn kaak waren nu groot als golfballen. Zijn ogen gloeiden als kooltjes.
Ik ga dood...
Hhrurrrr?
kgh kggh
Ja, zeker weten...

Achter Stu klonk opeens het geratel van stenen en keien. Iemand... of iets... kwam zijn kant uit.

Hij is het! Hij zat in Las Vegas, maar wist op de een of andere manier te ontsnappen! Nu is hij hier en komt hij me afmaken voordat de koorts dat doet!

Kojak gromde steeds harder, zijn nekharen stond recht overeind...

Een donkere gedaante tekende zich af...

Hé! Hé, daar hebben we Kojak, of niet?

De hond stopte meteen met grommen...

Kwispelend sprong hij naar voren...

Nee! Het is 'n list! Kojak!

Maar Kojak sprong vrolijk op en neer...

Yip!

Yip!?

YipyipYAPP!

En opeens kwam de gedaante hem bekend voor...

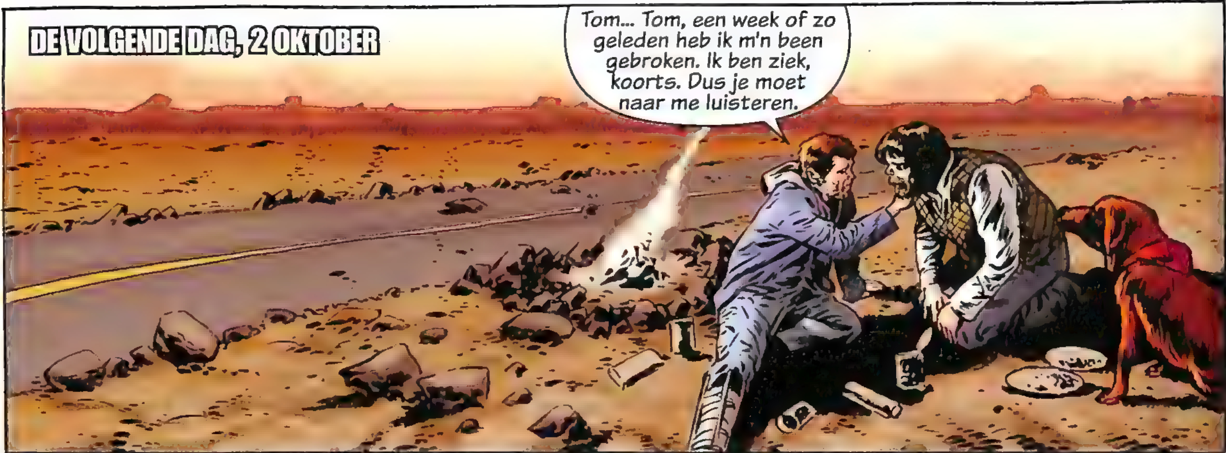
Wie is daar? Wie is 't?

Ik ben 't, Tom Cullen. Tjeminee, jawel. Tom Cullen, dat spel je M-A-A-N. Wie ben jij?

Ergens in de verte hoorde hij zichzelf zeggen:

Tom, Stu hier...

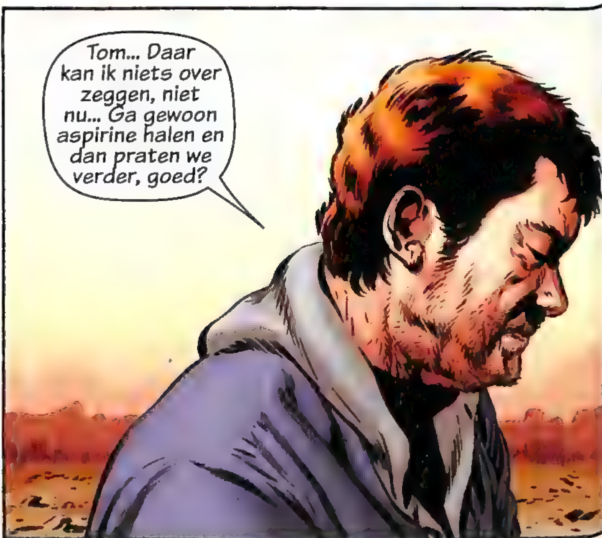
Fijn je te zien...

DE VOLGENDE DAG, 2 OKTOBER
Tom... Tom, een week of zo geleden heb ik m'n been gebroken. Ik ben ziek, koorts. Dus je moet naar me luisteren.

Tom luistert. Zeg me wat ik moet doen.
Onder zijn baard leek Tom slimmer dan Stu...

Wie had dat gedacht?
Ik moet m'n koorts de baas. Ik heb aspirine nodig.
Dus als je langs de weg wilt lopen en bij de auto's in de berm wilt kijken naar EHBO-spulletjes, van die doosjes met een rood kruis? En als je 'n tent vindt of andere kampeerspullen, neem die dan ook mee.

Goed, aspirine en 'n tent.
Maar Stu... Hoe is 't met Nick? Ik heb van hem gedroomd en hij vertelt me hoe ik moet lopen. In de dromen kan hij praten. Maar wanneer ik met hem probeer te praten, draait hij zich om. Gek hè, van die dromen?

Tom... Daar kan ik niets over zeggen, niet nu... Ga gewoon aspirine halen en dan praten we verder, goed?

De angst nam als 'n donkere wolk bezit van Toms gezicht.
Oké...
Kojak, kom je mee met Tom?

SCHEMERING

Tom kwam terug met de jackpot. Een doosje antigrippine. Een tas vol diepvriesmaaltijden. En een dikke, warme slaapzak.

Nick is dood. Bijna een maand geleden. Het was... iets met politiek. Moord, zou je kunnen zeggen. Het spijt me.

Stu's hoofd tolde van de koorts... maar hij moest Tom de waarheid vertellen:

Tom liet zijn tranen lopen. Toen:

Ik... wist dat hij dood was. Tjeminee. Hij bleef zich maar omdraaien en weglopen. Hij was mijn beste vriend, Stu. Beste vriend, dat spel je M-A-A-N. Ik mis hem verschrikkelijk, maar misschien zie ik hem weer in de hemel, en dan kan hij praten en ik helder denken... zou dat niet mogelijk zijn?

Het zou zomaar kunnen, Tom...

De slechte man heeft Nick vermoord, weet Tom. Maar God heeft de boze koud gemaakt, ik zag het. De Hand van God kwam neer uit de hemel...

Koud gemaakt voor wat hij met Nick en de arme rechter heeft gedaan. Tjeminee.

Wat weet jij van de rechter, Tom?

Dood! In Oregon! Neergeschoten!

En Dayna? Hoe is 't met haar?

Tom heeft haar gezien, maar hij weet 't niet. Ze stond hoog in de lucht 'n lamp in te schroeven... en Tom denkt dat ze hem zag, maar heeft haar nooit meer gezien.

Een koude wind blies over de woestijnvlakte in Utah...

Tom, hoor eens. Ik moet snel ergens naar binnen en medicijnen krijgen, anders ben ik er geweest.

We moeten hier weg...

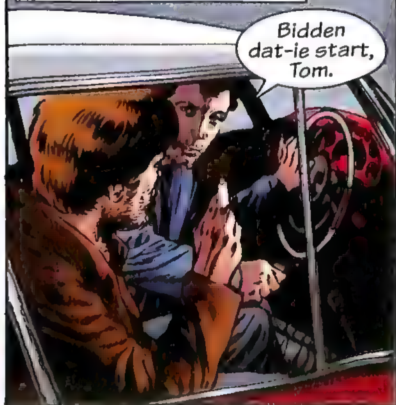

De volgende dag zetten Tom en Stu onder een dicht wolkendek een soort slee in elkaar en trokken ze weg, op zoek naar een auto die hen naar het oosten kon brengen.
Stu voelde zich zwak en ziek, maar ook krankzinnig uitgelaten; hij stond op het punt te sterven, maar nu niet langer alleen in die modderige geul.

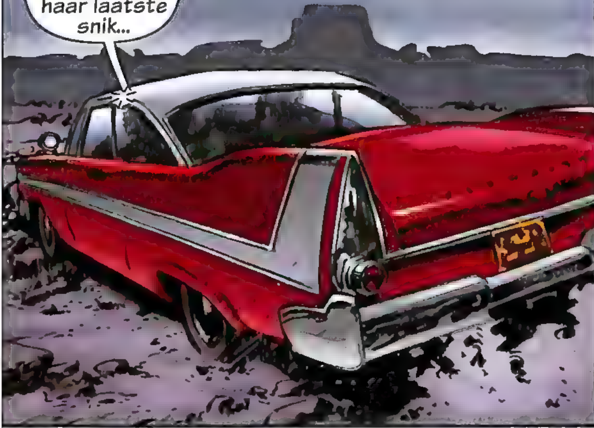

De ochtendnevel was overgegaan in koude regen, toen ze op de Plymouth stuitten. Hij was oud en verroest, maar er zat nog lucht in de banden. (Wat meer was dan Stu over de tientallen andere wrakken die ze onderweg waren tegengekomen kon zeggen.)
Een snelle blik onder de motor-kap leerde dat de accu er niet al te slecht aan toe was.
Als de sleutels er nog in zitten en er zit nog benzine in... dan gaat deze ouwe rammelkast ons misschien wel redden, Tom...

De sleutels zaten erin. En de tank was nog bijna halfvol.

Hoe kon dat nou, vroeg Stu zich af. Waarom was die 'A.C.' verder gaan lopen terwijl hij door had kunnen rijden?
Half ijlend zag Stu die arme Charles Campion en zijn gezin in Haps Amoco voor zich...

Stu nam aan dat die goeie ouwe A.C. vast de supergriep had gehad. Half krankzinnig en ijlend van de koorts was hij gestopt en krijsend de woestijn in gerend...

Vier maanden later lopen Stu Redman en Tom Cullen voorbij, en dan zitten de sleutels nog in de wagen, de accu doet 't nog, er zit nog benzine in de tank en...
Bidden dat-ie start, Tom.

En jawel, het leek wel 'n wonder. Stu kon alleen maar bedenken: de Hand van God... Misschien heeft God deze oude, rammelende Plymouth wel voor ons achtergelaten, als manna in de woestijn...
Het was 'n krankzinnige gedachte, maar niet krankzinniger dan een vrouw van honderd die een stel vluchtelingen naar het beloofde land leidt...
En ze bakte haar eigen koekjes, tot haar laatste snik...

Wat Stu?
Niks Tom. We gaan 'n stukje rijden!

Op de achterbank lag Kojak vrolijk te kwispelen. Voor Captain Trips toesloeg, had de hond (die toen nog Big Steve heette) vaak met z'n baasje rondgereden en hij vond 't heerlijk nu met zijn nieuwe baasjes op stap te gaan.

Dag-daag! Dag-daag, we gaan naar Boulder! Tjeminee!

Als we vanavond Green River halen ben ik al blij, dacht Stu...

(Verder naar het westen voerde een storm een enorme radioactieve wolk richting Californië, waar velen zouden sterven...)

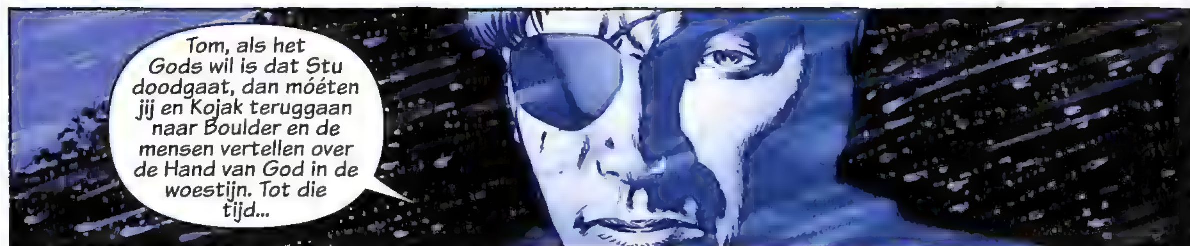

Zo'n infectie is 't gevaarlijkste wat je kan overkomen, Tom. De supergriep waar iedereen aan doodging was 'n soort infectie. En de mensen die de supergriep hebben bedacht... leden aan 'n soort... geestelijke infectie.
Tjee...
Tom, Stu heeft nu 'n infectie.

Hij heeft 'n longontsteking. Hij slaapt al twee weken buiten. Er zijn dingen die je kan doen om hem te helpen, maar dan nog... Stu gaat bijna zeker dood.
Nee! Je maakt Tom Cullen bang! Tjeminee, ja!

Tom, als het Gods wil is dat Stu doodgaat, dan móéten jij en Kojak teruggaan naar Boulder en de mensen vertellen over de Hand van God in de woestijn. Tot die tijd...

... zijn hier allerlei pillen voor infecties te vinden...
Dus wat mag 't zijn?
CONTINENCE SUPPLIES
Dr. Andros

Tot zijn grote verbazing stonden ze niet meer op straat, maar in 'n donkere apotheek.
Nick?
Penicilline, heel goed tegen longontsteking.
Ampicilline. Amoxicilline. En V-cilline. En vitamine C-tabletten. En hij moet heel veel drinken.
PRESCRIPT
ROBERT COOKSON'S LAXATIVE - GO WITH THE FLOW

Tom? Geen lucht meer...
Ik heb medicijnen, Stu. Heeft Nick voor me geregeld. Je moet ze nu innemen, tegen je infectie.
Tom, w-waar...?

Je moet lopen, Stu! Nick zegt 't!
M'n been is gebroken... en ik ben ziek, Tom...
Geeft niet. Kom maar...

'Loop met hem rond... geef hem penicilline... houd hem warm... en bid. Doe je best, Tom.'
Alstublieft God, God alstublieft...
Die nacht en ochtend dwong Tom Stu medicijnen te slikken en sleepte hij hem de lobby van het Utah Hotel rond. Kojak keek hun bezorgd aan...
Boulder had nog nooit zo ver weg geleken, als die akelige nacht...

Stu bleef twee weken lang worstelen met de longontsteking. Tom gaf hem medicijnen, verzorgde hem, gaf hem veel te drinken en zeulde zijn gehavende, koortsige lichaam door de lobby van het hotel...

Op 7 oktober was Stu's hele lichaam nat van 't zweet, maar zijn voorhoefd voelde koel aan.
Hij sliep dieper dan de dagen ervoor; zijn koorts was eindelijk geweken.

Op 13 oktober zat Stu rechtop, aan de beterende hand.
Tom... ik leef nog.

Ja.
Tjemi-nee!

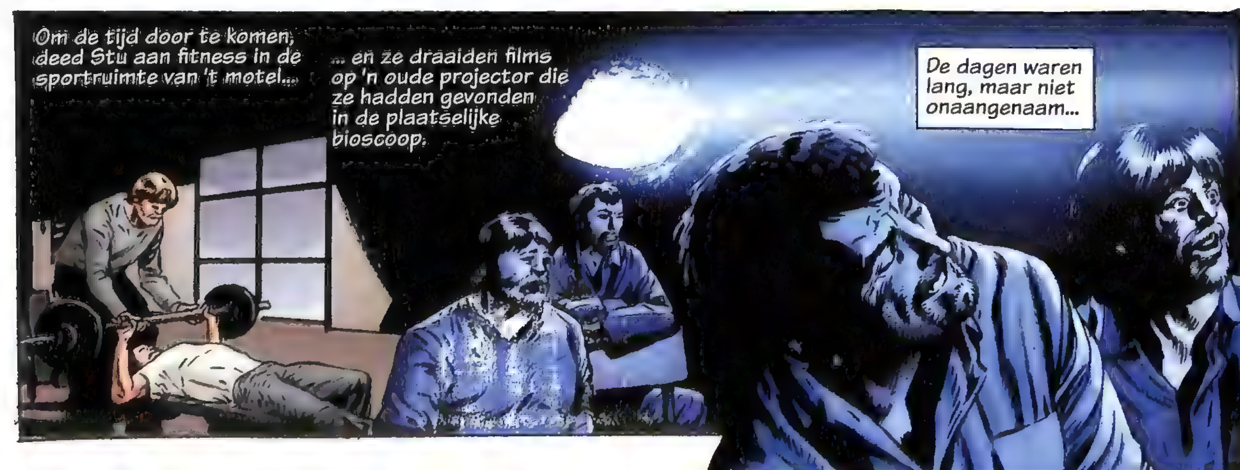

Ik heb honger, Tom. Kun je wat soep voor me regelen? Met vulling?

Omstreeks de 18e kon Stu zelf op krukken die Tom in de apotheek had opgesnord door de lobby lopen.
Hij voelde een aanhoudende, gekmakende jeuk in zijn gebroken been toen z'n botten begonnen aan te groeien.

Op 20 oktober ging Stu voor 't eerst weer naar buiten. Het was 'n warme en zonnige dag, maar er stond 'n uitgesproken frisse bries...
Ik denk dat we Grand Junction wel halen, maar daarna...?
Er zal in de bergen al veel sneeuw liggen.
De winter was inderdaad bijna aangebroken.

Met Halloween verlieten ze Green River in oostelijke richting, net toen 't begon te sneeuwen...
HOTEL

Ze bereikten Grand Junction op 2 november... drie uur voor 'n zware sneeuwstorm, bleek later.
Ze namen hun intrek in 'n Holiday Inn, waar ze desnoods wilden blijven tot de lente aanbrak... Want Tom noch Stu wist zeker of ze zo lang konden wachten met naar huis terugkeren.

Om de tijd door te komen, deed Stu aan fitness in de sportruimte van 't motel...
... en ze draaiden films op 'n oude projector die ze hadden gevonden in de plaatselijke bioscoop.
De dagen waren lang, maar niet onaangenaam...

... Afgezien van de droom die Stu elke nacht had. De droom over Frannies zwangerschap.

Het was een zware en moeilijke bevalling... in stuithouding... en toen de baby eenmaal naar buiten kwam, was het een wolf met een woest grijnzend menselijk gezicht, zijn gezicht... het gezicht van Flagg...

Frannie baarde Randall Flagg...

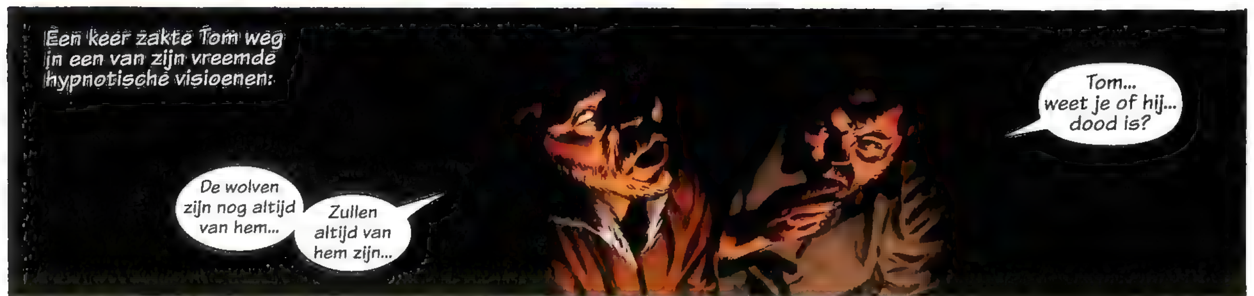

Zo eenvoudig was 't dus: ze gingen. Ze lieten Grand Junction op de laatste dag van november per sneeuwmobiel achter zich...

Op 13 december hadden ze Shoshone bijna bereikt. En terwijl ze hoger de Rocky Mountains in reden begon Stu zich echt zorgen te maken over lawines.

Overdag joegen ze op herten; 's nachts kampeerden ze...

... terwijl er wolven om hun tent heen slopen, huilden en zwegen. De beesten hielden de wacht, loerden op hun kans.

Een keer zakte Tom weg in een van zijn vreemde hypnotische visioenen:
Tom... weet je of hij... dood is?
De wolven zijn nog altijd van hem...
Zullen altijd van hem zijn...

'Hij gaat nooit dood... hij zit in de wolven, tjeminee. En in de kraaien... en de ratelslangen...'
'In de schaduw van de uil rond middernacht en de schorpioen rond 't middaguur... Hij dut ondersteboven met de vleermuizen...'

Die avond maakte Stu in zijn hoofd een berekening. Fran verwachtte het kind... ergens begin januari. Hij moest en zou bij de bevalling zijn. Hij moest en zou met eigen ogen zien dat alles goed ging.

Op kerstavond kampeerden ze zo'n veertig kilometer ten oosten van Avon in de sneeuw, vlak bij de met verkeer verstopte Eisenhower Tunnel.
De gedachte alleen dat ze nog geen meter boven god weet hoeveel lijken in god weet hoeveel auto's zaten drukte zwaar op Stu...

... en die nacht had hij een nieuwe nachtmerrie. Dat zowel Frannie als haar verschrikkelijke wolfskind in het kraambed waren gestorven en dat George Richardson (van heel ver weg) zei:
Het komt door de griep. Geen baby's meer door de griep. Elke dag vlees op tafel en in elke baarmoeder een wolf. Het is afgelopen met de mensheid. Door de griep.

Kerstochtend begon helder en zonnig en Stu stond vroeg op om een kleine boom en een stevig ontbijt neer te zetten.

Vrolijk kerstfeest, Tommy. Kijk, onder de boom liggen al wat pakjes van de Kerstman voor je klaar...

STU! Tom Cullen weet dat de Kerstman niet bestaat! Tjeminee, welnee!

Die pakjes komen van jou!

Tom maakte ze open... een flipperkast, een sporttrui met het opschrift 'I CLIMBED LOVELESS PASS' en een zilveren medaillon met een vreemd symbool (die had Stu in de stad gevonden).

Dat is Grieks, Tom. Het staat voor 'oneindigheid'. Voor altijd. Als je ooit een gunst nodig hebt, kijk er dan naar en denk aan Stu Redman, oké?

Oneindigheid... Zal ik doen, Stu!

Tjeminee, dit is 't beste kerstcadeau ooit!

Zullen we nu wat zingen?

De herdertjes lagen bij nachte... Zij lagen bij nacht in 't veld... Zij hielden vol trouwe de wachte... Zij hadden hun schaapjes geteld...

Stu zette in en gezamenlijk vulden beide mannen de stille kathedraal van deze kerstochtend...

Kort daarna vertrokken ze weer onder de heldere, koude kerstzon, naar 't oosten, verder omhoog...

Drie dagen voor Nieuwjaar werden ze getroffen door de zwaarste storm van die winter, waardoor ze vijf dagen vast kwamen te zitten in 't stadje Kittredge, Colorado.

Toen ze zichzelf op 2 januari uitgroeven, kwamen ze nog trager vooruit dan eerst...

Op 4 januari kwamen ze bij de afslag van de tolweg en de US-6 richting Golden...

... en hoewel ze 't geen van beiden wisten (geen dromen of andere voortekenen) was dát de dag waarop de barensweeën bij Frannie Goldsmith begonnen.

En op 7 januari zagen ze voor zich:

Wat is 't, Stu? Zou het...

... een brug zijn... of rijden we... over een rivier?

Dat is 't viaduct bij Golden, Tom... Daarboven loopt de 119 richting Boulder...

We zitten nog maar dertig kilometer van de stad...

De volgende dag kort na 't middaguur begon de sneeuwmobiel opeens te hakkelen en te sputteren...

(Het bleek dat Stu zo opgewonden was in 't zicht van de thuishaven, dat hij in Golden vergeten was te tanken.)

Dus besloten ze 't laatste stuk naar huis te lopen.

Sorry, Tom. Ik vond 't te spannend worden...

Stom hè?

Die dag haalden ze Boulder niet meer... door de poedersneeuw moesten ze soms bijna letterlijk vooruit kruipen... dus kampeerden ze die nacht even buiten Boulder, en had Stu weer 'n andere vreemde droom:

Hij droomde dat hij in de zomer in Boulder rondliep en dat alle gazons door de hitte en het watergebrek dor en droog waren.

De stad was uitgestorven. Iedereen was weg, zelfs Tom. Het enige hoorbare geluid kwam van een openstaande deur die door de wind zachtjes heen en weer bewoog...

'Frannie!' riep Stu...

... maar 't enige antwoord kwam van de wind en de deur die piepend heen en weer ging...

Tegen tweeën de volgende middag kregen ze weer vast wegdek onder de voeten en zagen ze een plaatsnaambord:
BOULDER
CITY LIMIT
ELEV 5345 FT
1629 M

Stu moest lachen.
Ze hebben de weg sneeuwvrij gemaakt... Zie je dat? Het is ons gelukt, Tom! Kojak, we zijn er!

We zijn terug in Boulder. We zijn weer terug. Tjeminee, ja...

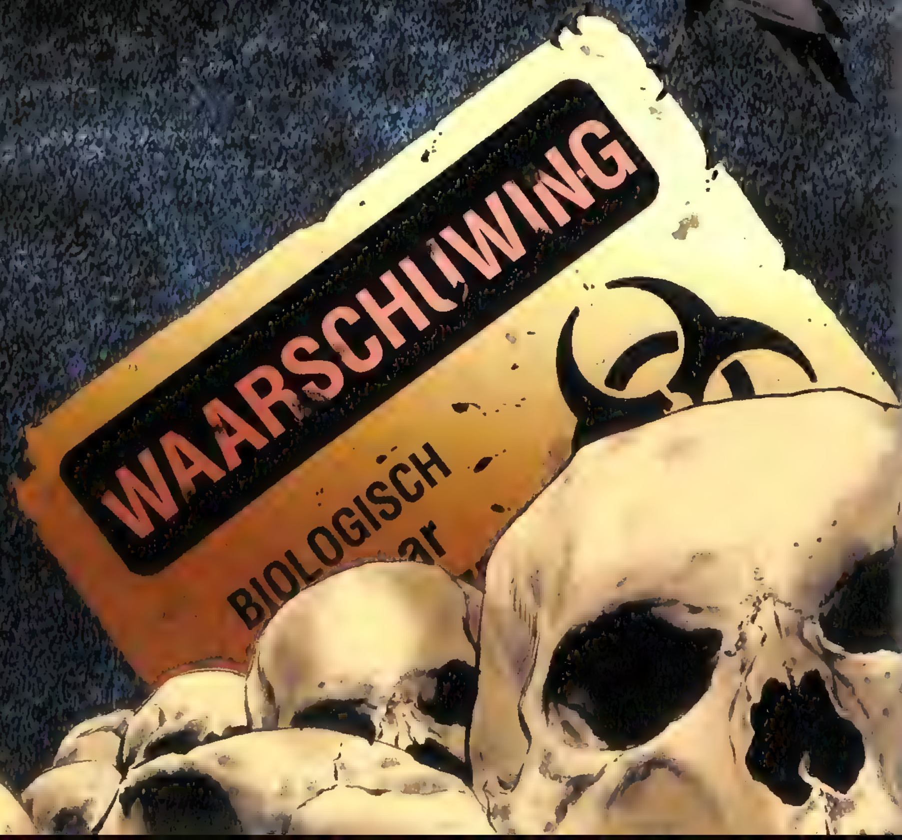

Frannie, dacht Stu. In godsnaam, Frannie...
Kom, Tommy...

... we gaan naar huis.

Hoofdstuk

ZES

AAN DE RAND VAN DE VRIJE ZONE:

Tegen acht uur die avond sneeuwde 't weer, en een jonge stem (die Stu bekend in de oren klonk) probeerde zenuwachtig boven de stormwind uit te komen:

W-wie is daar?

Kojak begon te grommen, zijn nekharen kwamen overeind. Tom hijgde en Stu dacht: wachtposten, ze hebben wachten geposteerd...

In 't huilen van de wind hoorde Stu 'n zacht geluid dat hem de stuipen op 't lijf joeg...

De klik van 'n geweer dat werd ontgrendeld...

Stu! Stu Redman hier! Samen met Tom Cullen!

NIET SCHIETEN!

...

Bij Stu hing altijd 'n prent aan de muur. Wat stond erop?

Mijn god, hier sta ik midden in 'n sneeuwstorm m'n best te doen om na te denken, en Lucy moest er altijd om lachen, ze zei altijd dat John Wayne die Indianen altijd opwachtte waar ze hem niet konden zien en...

Indianen! Van Frederic Remington!

Stu! Niet te geloven! En Tom! En Kojak!

Waar zijn Glen Bateman en Larry? Waar is Ralph?

Het was Billy Gehringer, die kort na Stu en Frannie naar Boulder was gekomen...
We moeten naar binnen, Billy, we vergaan van de kou...
Snap ik! De supermarkt is niet ver meer. Ik zal Norm Kellogg bellen...
Billy, Fran was in verwachting...
ROAD CLOSED

O ja... was ik vergeten...
George Richardson kan je er alles over vertellen, Stu... of Dan Lathrop, onze nieuwe arts...

Is er iets mis? Leeft Frannie nog?
Fran leeft, maar ze had zo'n... speciale geboorte...
Een keizersnee?
Ja, precies, en dat is goed gegaan.
Maar de baby... haar baby Peter...

Is hij dood?
Nog niet. Maar hij is besmet. Hij heeft Captain Trips.
Dus 't is gebeurd met ons, dat zegt iedereen.

Stu voelde zich opeens verlaten, verloren in de leegte...
Hij hoorde gelach... en huilende wolven...

Eerst zei iedereen dat het ook een gewone griep kon zijn, maar de artsen hielden vol dat pasgeboren baby's zoiets nooit hebben. Ze zijn als ware van nature immuun. Bovendien hebben George en Dan het laatste jaar allebei zoveel gevallen van de supergriep gezien...
Die vergissen zich niet zo snel.
Ver-domme.
Wat 'n welkom thuis. Stu, 't spijt me zo.
Billy... breng me gewoon naar 't ziekenhuis...
... 'Naar Frannie...'
Ze lag te doezelen met 't leeslampje aan, zakte langzaam weg naar de plek waar herinneringen bijna magisch aan dromen raken...
Haar vader was zojuist gestorven en ze ging hem begraven...
En als dat achter de rug was, ging ze een stuk aardbeien-rabarbertaart nemen; het zou sappig en bitter smaken, maar het was helemaal van haar...
Zuster Marcy (heette ze zo, Marcy?) kwam even 'n kijkje nemen.
Leeft Peter nog?
(De tijd leek twee sporen tegelijk te volgen, dus Fran wist niet of ze naar haar zoon Peter vroeg of naar zijn grootvader Peter...)
Sh-shh... alles is goed...
Slaap, Frannie. Rust.

Hoe moest ze dat doen, terwijl het kind van haar en Jess doodging...?
Misschien dat Lucy's baby meer geluk had; zijn ouders waren allebei immuun voor Captain Trips...
Ze zweefde op de rand van het bewustzijn, scheerde over het landschap van haar leven...
Ze herinnerde zich de woonkamer van Frannies moeder in betere tijden...
Ze zag Stu's ogen voor zich...
... de eerste aanblik van haar baby, Peter Goldsmith-Redman...
Ze droomde dat Stu opeens in de deuropening voor haar stond...
Fran?
Niets was gelopen zoals ze had gehoopt. Haar leven was mislukt...
Hé, Frannie.
In Frannies droom had Stu 'n baard...
En Tom Cullen stond achter hem. En... was dat Kojak?
Stu...?
O mijn god, Stu ben jij dat...?

Ik ben 't, Frannie.
Ik ben 't.

Stu, echt waar?
Als jij 't echt bent, kom dan hier!

LATER
SAMEN MET GEORGE RICHARDSON EN DAN LATHROP:

Frannie, luister goed en begrijp ons alsjeblieft niet verkeerd.

We willen je geen loze hoop bieden.

... Peter lijkt aan de beterende hand.

Wat?

Als hij dood is, wil ik 't weten!

Fran...

Nee, hij vecht tegen de dood.

Captain Trips was 'n griep met 'n wisselend antigen. Dat betekent dat 't virus bij ieder medicijn van vorm verandert, totdat de zieke uitgeput is. Dat leidt altijd tot de dood.

Alleen niet bij ons.

Dat klopt. En waarschijnlijk zullen we nooit weten waarom we immuun zijn. Maar typisch voor Captain Trips is...

... was...

... dat mensen wel bijna maar nooit helemaal beter werden. Er waren korte periodes van remissie.

Fran, jouw baby kreeg Captain Trips. Nog geen 48 uur na de geboorte. En hij heeft momenten van remissie gekend, maar... anders dan alle mensen die aan de supergriep zijn bezweken... lijken zijn periodes van remissie steeds langer te worden.

En dus...?

Ieder keer dat de griep van vorm verandert, verandert Peter ook. Hij lijkt 't virus aan te kunnen.

We denken dat je je kind halve immuniteit hebt meegegeven, Fran. Hij krijgt de griep wel, maar kan zich ertegen verweren.

En andere vrouwen die zwanger werden van mannen die niet immuun waren?

We denken dat ze dezelfde strijd zullen moeten leveren als Peter. Sommigen overleven, anderen niet...

Over niet al te lange tijd bereiken we 't punt waarop alle baby's op de wereld stammen van twee immune ouders. Dan hebben we de zaak in de hand. Maar tot die tijd...

'... gaan we Peter heel nauwlettend observeren. En niet alleen wij, iedereen. In die zin hoort Peter nu aan iedereen in de Vrije Zone toe.'

LATER DIE AVOND; KORT VOOR MIDDERNACHT:

...

Zo veel doden. Harold, Nick, Susan...

En wat is er geworden van Larry, Stu? En van Glen en Ralph?

Ik was er niet bij...

Maar ze zijn daar gestorven, Frannie. Dat voel ik met heel mijn hart...

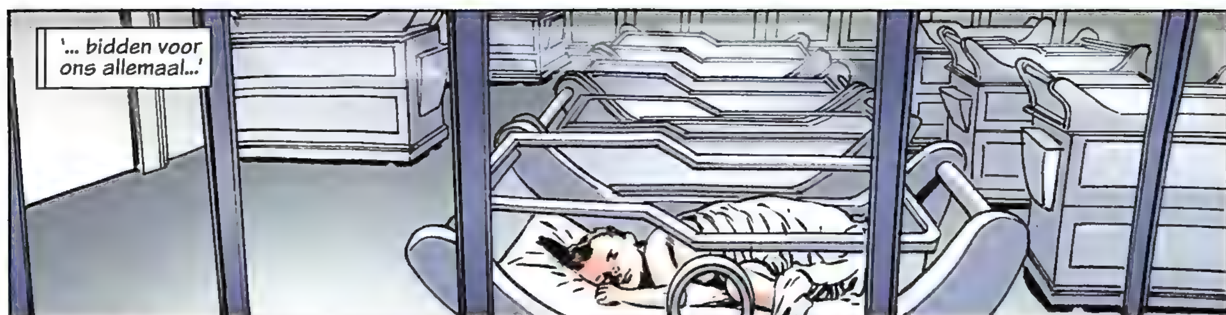
Arme Lucy...

Ik denk dat zij 't offer waren. God vraagt altijd om offers. Zijn Handen zijn gedrenkt in bloed. Waarom? Geen idee...

Het enige wat ik weet, is dat als de bom dáár afging, we hier goed zitten. Op z'n minst voorlopig.

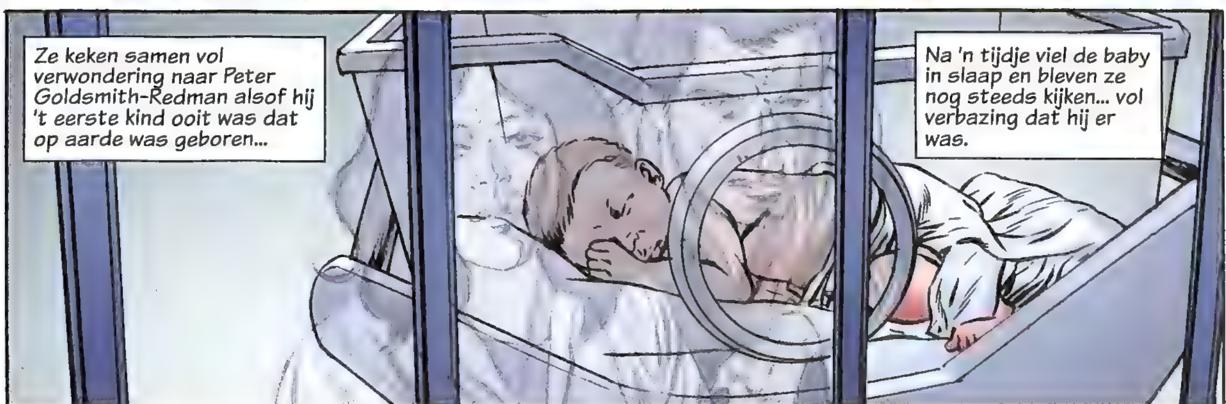
Is Flagg weg? Echt weg?

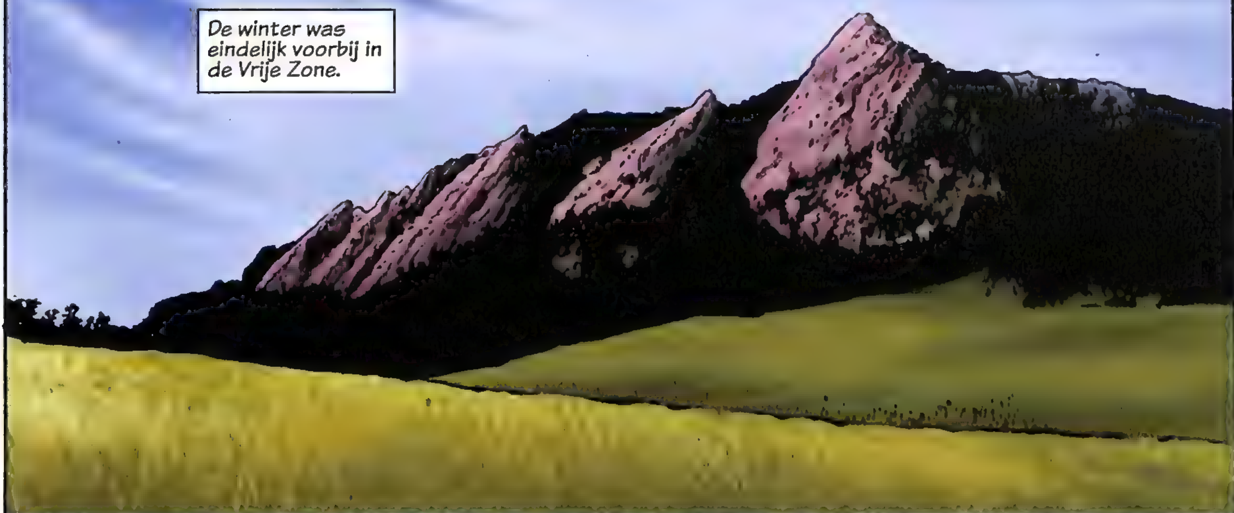
Dat weet ik niet. Ik denk... dat we voor hem moeten blijven oppassen. En dat in de tussentijd iemand de plek moet vinden waar Captain Trips en andere virussen vandaan kwamen, die vol puin moet storten, er zout strooien en dan moet bidden...

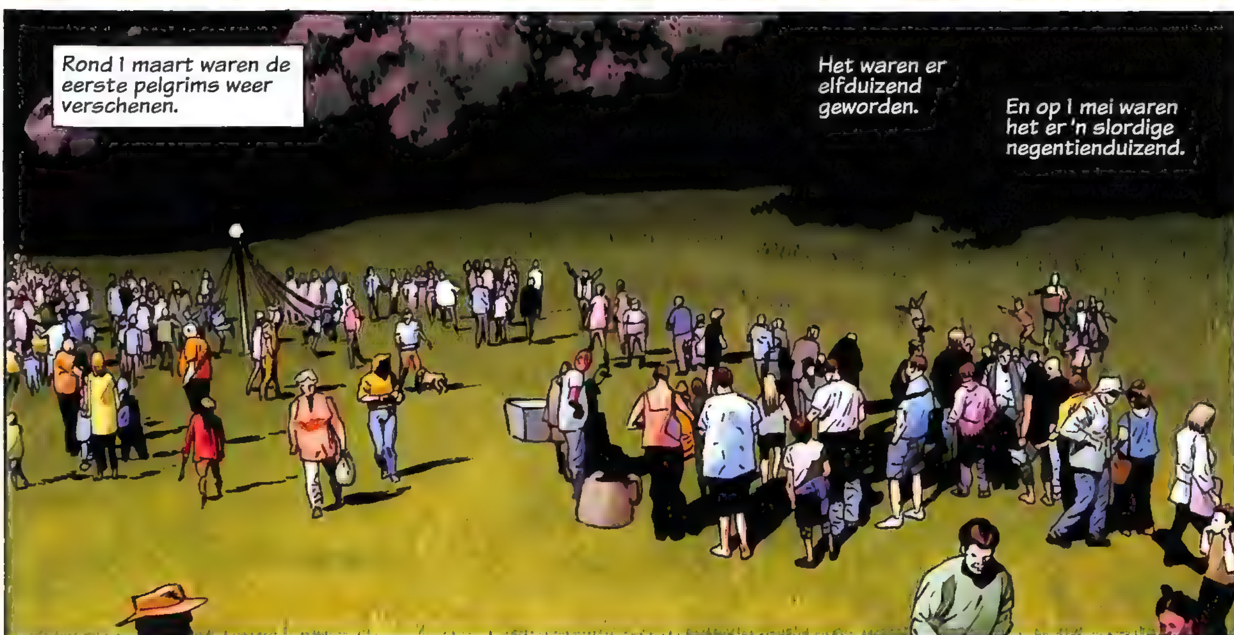

'... bidden voor ons allemaal...'

Ik wil dat hij in leven blijft, omdat hij van mij is en ik van hem hou. En hij vormt mijn band met de oude wereld. Hij lijkt meer op Jess dan op mij, en dat... voelt goed. Begrijp je dat, schat?
Stu knikte en er kwam 'n vreemde gedachte bij hem op...

Wat zou hij graag weer met Hap, Norm Bruett en Vic Palfrey 'n biertje drinken en hun dit verhaal vertellen en hoe 't allemaal was verder gegaan...
Ze noemden hem altijd 'Stille Stu', maar ditmaal zou hij hen de oren van 't hoofd kletsen.

Al die lege wiegjes...
En dan helemaal alleen...

Ze keken samen vol verwondering naar Peter Goldsmith-Redman alsof hij 't eerste kind ooit was dat op aarde was geboren...
Na 'n tijdje viel de baby in slaap en bleven ze nog steeds kijken... vol verbazing dat hij er was.

1 MEI; DE BERG FLAGSTAFF
De winter was eindelijk voorbij in de Vrije Zone.

Rond 1 maart waren de eerste pelgrims weer verschenen.
Het waren er elfduizend geworden.
En op 1 mei waren het er 'n slordige negentienduizend.

Het was Frannies idee geweest om Tom Cullen de 'Mayday basket' om te hangen, en Tom probeerde er nu Leo Rockway mee op te zadelen...
Tom komt d'r aan! Tjeminee, jawel, daar komt-ie!
Zo hoog op de berg waaide het flink en brandde de zon voelbaar.

Rond 't middaguur wilden Fran en Stu zich aansluiten bij tweeduizend andere inwoners van de Vrije Zone voor 'n picknick in 't Sunrise Amphitheater (waar Harold Lauder nog zo'n stennis had geschopt), maar eerst...

... stonden ze samen naar de 'Mayday Chase' te kijken, en...

Peter?

Instinctief draaide Fran zich om richting de box die Stu mee naar boven had gezeuld... richting de kreetjes van haar zoon Peter... maar Lucy (zelf acht maanden zwanger) had hem al vast...

Ik heb hem, willen jullie niet lekker 'n stukje gaan lopen?

Stu ving iets op van Lucy en Fran die 'n trieste blik uitwisselden...

...

Ja, waarom eigenlijk ook niet?

En dus wandelden ze weg. En ze gingen zitten in 'n wei die uitkeek op 't oosten, waar 't land geleidelijk aan overliep in de vlaktes van Nebraska... daar ergens in de blauwe verte.

Waar denk je aan?

Stu, ik wil nergens heen zonder jou, dat weet je, maar...

... Ik heb heimwee. Ik wil terug naar Maine.
Ik droom ervan. Droom jij nooit van Oost-Texas, van Arnette?

... Nee, ik zou heel goed kunnen leven en sterven zonder Arnette ooit nog terug te zien.
Wil je terug naar Ogunquit, Frannie?

Niet meteen. Te veel herinneringen. En de oceaan is ook... te groot om gelijk 't eerste jaar weer te zien. Ik zou naar West-Maine willen, naar 't merengebied daar. Misschien Castle Rock...
De meren stikken daar nu van de vis...

Ik weet dat ze je 'n plek in de nieuwe commissie hebben aangeboden en de bergen zijn hier ook prachtig, het voelt alleen... niet als thuis...

Op dat moment kon Stu voor 't eerst benoemen wat hij eigenlijk al diep van binnen voelde sinds de sneeuw was begonnen te smelten: de drang om verder te kijken.

Er waren nu te veel gezichten in Boulder. Er liepen in de Vrije Zone mensen rond die daar heel gelukkig mee waren, maar Stu hoorde daar niet toe.

Jack Jackson, die nu de commissie van de Vrije Zone (inmiddels uitgebreid tot negen leden) leidde, was echter een van hen.

Brad Kitchner dacht er ook zo over; Brad pakte honderdeneen klussen aan met wie maar wilde meedoen.

Zo was Brad met 't idee gekomen om een van de oude tv-zenders uit Denver weer in de lucht te krijgen. Met elke avond oude films en om negen uur een journaaluitzending van tien minuten.

Een van de meer geslaagde veranderingen...

De man die bij Stu's afwezigheid de politiedienst had overgenomen, Hugh Petrella, was geen man naar Stu's hart. Hij was star op 't puriteinse af.

Alleen al het feit dat hij campagne had gevoerd om gekozen te worden maakte dat Stu zich ongemakkelijk voelde.

Dat blijft 'n open vraag. We kunnen boeken lezen, leren hoe we medicijnen kunnen maken...

Laten we 't risico nemen en leven zoals we willen leven.
We kunnen toch niet eeuwig bang blijven?
Nee, je hebt gelijk...
Dus wat zeg je ervan als we begin juli vertrekken?

Dan zeg ik: 'Oost-Texas, ik hou van je.'
Insgelijks, ma'am.
Hmm Ik wil niet storen...

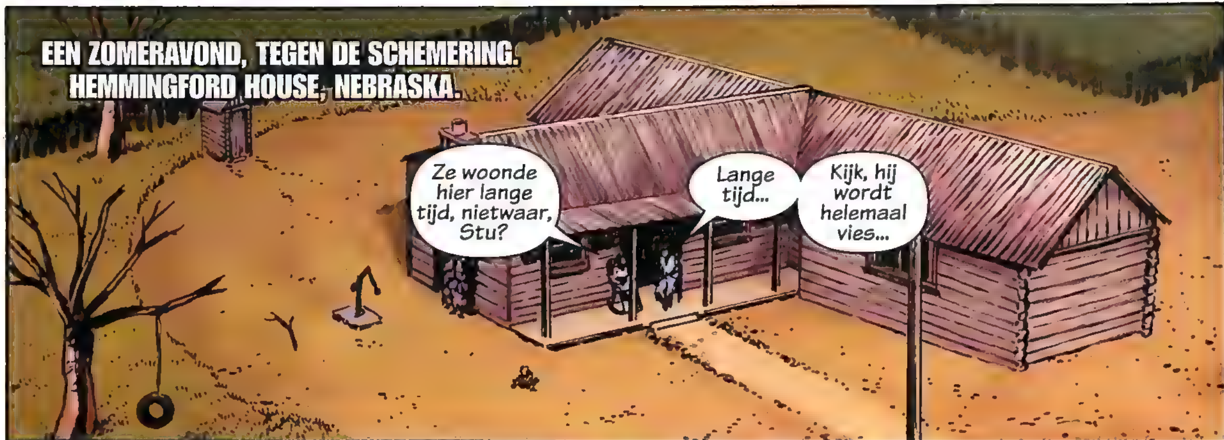

... Ik heb z'n luier vervangen, maar toen stootte hij kruipend zijn neus en nu gilt-ie om z'n mammie, de stakker.

Ze liepen heuvelopwaarts naar 't Sunrise Amfitheater voor de lunch...

... sommigen kwamen van ver en hadden maar 'n kleine rol in dit verhaal gespeeld.

EEN ZOMERAVOND, TEGEN DE SCHEMERING.
HEMMINGFORD HOUSE, NEBRASKA.
Ze woonde hier lange tijd, nietwaar, Stu?
Lange tijd...
Kijk, hij wordt helemaal vies...

Ach, we hebben genoeg water...
Ze heeft 'n eigen pomp, zag ik.

Voel je je eenzaam, Stu?
Nee, misschien later.

Bezorgd over de baby?
Deze, bedoel ik.

Nee.
Lucy kreeg 'n gezonde tweeling.

Wanneer zijn we in Maine, denk je?
Eind juli. Tijd genoeg om ons klaar te maken voor de winter? Ben jij bezorgd?

Nee.
Kijk maar...

... hoe vies hij wordt.

Zei ik toch...

Terwijl Fran Peter verzorgde, zat Stu op de veranda van Moeder Abagail en dacht hij aan 't leven dat voor hen lag.
Vroeg of laat zouden ze moeten terugkeren naar Boulder. Al was 't maar om ervoor te zorgen dat hun kinderen met andere kinderen konden optrekken. Of misschien zouden er mensen uit Boulder hun kant op komen. Voordat ze vertrokken, merkten ze dat ze niet de enigen waren met reisplannen.

Harry Dunbarton had 't over Minnesota.
Mark Zellman had 't over Hawaï.
En Stan Nogotny had 't over het zuiden, Acapulco.
Weet je, Stu, Boulder blijft maar groeien en dat maakt me net zo nerveus als een eenbenige die iemand onder z'n hol moet schoppen. Ik ken hier bijna niemand meer. De mensen doen 's avonds hun huis op slot...

Terwijl hij naar Fran keek, vond Stu 't niet eens zo'n gek idee als de Vrije Zone uiteenviel. Zoiets zou Glen Bateman ook hebben gedacht, dat wist Stu zeker.
'Het heeft z'n tijd gehad,' zou Glen zeggen.

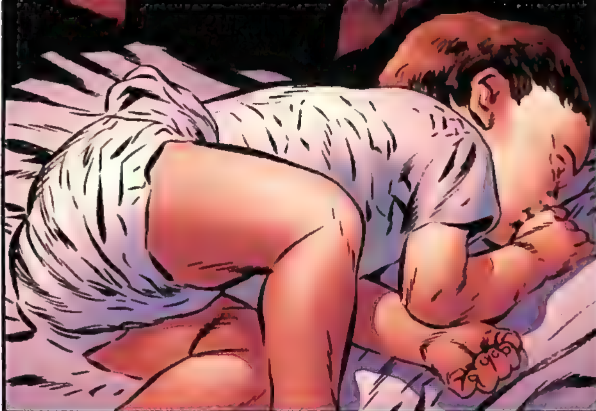

Tijdens de laatste commissievergadering van de Vrije Zone voordat hij en Fran vertrokken had Hugh Petrella ervoor gepleit om zijn militie wapens te geven. Het was al wekenlang hét hete hangijzer van Boulder.
Stu had gevraagd: 'Goed, ze krijgen wapens, en dan? Wat volgt dan? Zwaardere wapens? En dan?'
'Stu...'

... zal ik hem in bed stoppen?

Toen ze naar binnen gingen, dacht hij: misschien was 't wel veel beter als 't hele zaakje uiteenviel en zich verspreidde.
Organisatie zo lang mogelijk uitstellen.
Organisatie leek altijd 't probleem. Wanneer de cellen samenklonterden en donker kleurden...

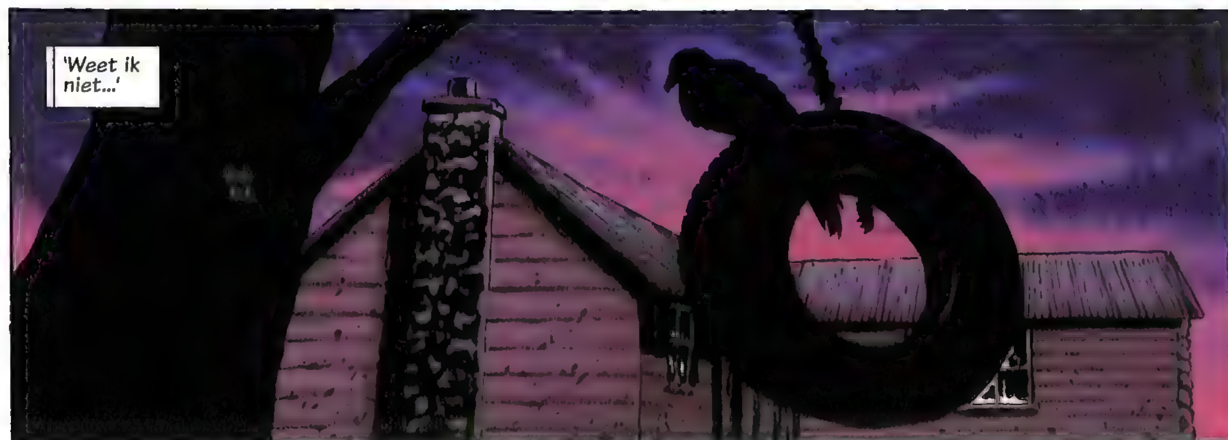

Het enige wat we kunnen doen, is tijd winnen, dacht Stu. Tot Peter groot is, tot zijn kinderen groot zijn, hun kinderen misschien. Tot 't jaar 2100 misschien, zeker niet langer. Net genoeg tijd voor Moeder Aarde om zich enigszins te herstellen.
Een seizoen rust.
... Wat?

Hij pakte haar hand.
Een seizoen rust.
Wat bedoel je?
Alles...

Frannie...
... denk je dat de mens ooit iets leert?

EPILOOG
DE CIRKEL SLUIT ZICH

Een strand met beenderwit zand. Een lome, strakblauwe lucht. Een eindeloze zee van turkoois.

Hij beefde. Een zware kater.

Wie ben ik? dacht hij. (Geen idee.)

Waar ben ik? (Deed er niet toe.)

Een ara stoof op en zette 't op een vliegen... doodsbang...

Het rollen van de golven klonk hol in z'n oren, net zo hol als 't kloppen van z'n hart.

Z'n geest was leeg als van 'n pasgeboren kind. Hij strompelde naar de jungle voor hem...

... waar 't bladerdek week en... zij tevoorschijn kwamen.

Joen-nah!

Toen kwamen er gelukkig opeens dingen in hem op...
Zijn naam.
Hij lachte.
Oké-dan...

Hij hief zijn handen op als 'n universeel vredesteken.
Spreekt u Engels?
Habla español?
Parlez-vous français?

Ze begrepen hem niet, maar staarden hem gebiologeerd aan.
Ze keken verbijsterd, gefascineerd.

Zijn ogen glansden van wilde vreugde.
Ik heet Russell Faraday en ik heb 'n missie.
Ik kom u helpen.

Ze bogen en kusten zijn voeten, en zijn donkere schaduw kwam over hen.

Opnieuw vroeg hij zich af waar hij was... het deed er niet toe.

Waar je beproeving wachtte deed er echt niet toe. Zolang je er maar... op je eigen benen kon blijven staan.

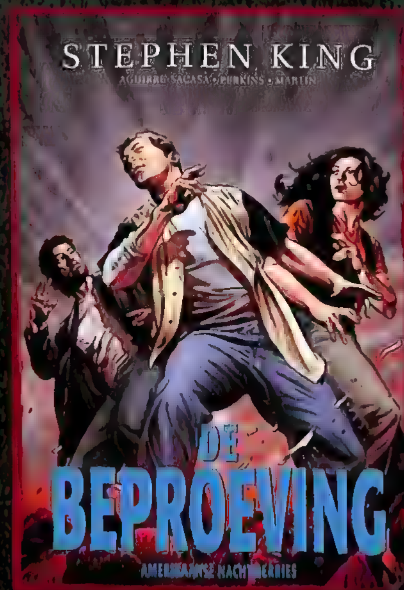
Het leven was zo'n wiel, dat niemand er lang op kon blijven staan.

En het kwam altijd, uiteindelijk, weer in dezelfde stand.

EINDE

STEPHEN KING
AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN
DE BEPROEVING
KAPITEIN TRIPS

STEPHEN KING
DE BEPROEVING
ZWARE GEVALLEN

STEPHEN KING
AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN
DE BEPROEVING

STEPHEN KING
DE BEPROEVING
NIEMANDSLAND

STEPHEN KING
DE BEPROEVING

STEPHEN KING
DE BEPROEVING
BIJ HET VALLEN VAN DE NACHT

DANGER
DANGER

4

Van Boulder naar Las Vegas en terug

Omstreeks 22 september, ze passeren Loma, Sego en Green River en overnachten de laatste keer samen.

September 23, Stu raakt gewond en blijft achter.

Nevada

Utah

September 28, Flagg's mannen pakken Glen, Larry en Ralph op en voeren hen af naar Las Vegas.

October 1, weerzien Tom Cullen en Stu.

October 3, Stu begint te herstellen in Green River.

Californië

Arizona

Reis van Glen, Larry, Ralph, Stu en Kojak
6-28 september

Reis van Stu, Tom en Kojak
1 oktober-9 januari

Begin hier

Wyoming

September 6, Glen, Larry, Ralph en Stu verlaten Boulder te voet.

September 6, Het viertal bereikt de Eisenhower Tunnel. De volgende dag stuiten ze op Harolds lijk

September 17, de mannen overnachten nabij Grand Junction, waar Flagg hen 'ziet'.

January 9, ze bereiken Boulder.

January 7, ze komen bij de weg naar Boulder. Panne met de sneeuwmobiel.

Colorado

December 29, vast in de sneeuw in Kittredge.

November 2, Stu en Tom schuilen voor de sneeuw in Grand Junction.

December 25, Tom en Stu vieren Kerst in de buurt van Avon.

Omstreeks **13 december,** ze zijn weer op weg en naderen Shoshone.

New Mexico

DE TEST

Net iets meer dan vier jaar geleden belde de legendarische Marvel-redacteur Ralph Macchio me om te vragen of ik interesse zou hebben om het scenario voor de stripbewerking van Stephen Kings horrormeesterwerk De Beproeving te schrijven. 'Hoeveel losse comics worden het?' vroeg ik. 'Dertig,' zei Ralph... mijn reactie laat zich raden. Na ongeveer twee seconden bedenktijd zei ik Ralph dat ik het helemaal fantastisch zou vinden. 'Geweldig,' zei Ralph, 'zou je dan misschien alvast zo'n zeven á acht pagina's kunnen schrijven, zodat Stephen King kan zien wat je voor ogen staat?' Daar moest ik iets langer over nadenken. 'Dé Stephen King?' dacht ik. 'Ik moet proefpagina's maken voor de man die ervoor heeft gezorgd dat ik schrijver wilden worden?' Mijn onrust nam al iets af toen Ralph zei dat de ongelooflijke Mike Perkins de proefpagina's zou gaan tekenen. Ik ging ervan uit dat ze de eerste zeven, acht pagina's van de bewerking wilden zien. 'Een makkie,' dacht ik nog. 'Tuurlijk,' zei ik, 'geen probleem.' Toen zei Ralph: 'Mooi, we zouden jullie willen vragen om de "Hand van God-scène" uit te werken.' Het slot van het boek dat je nu in handen houdt. Het slot van Stephen Kings meesterwerk. Meteen het diepe in... waarom niet?!

Dus we deden ons best.

Nu, vier jaar later, zijn we weer teruggekeerd bij de scène voor het MGM Grand Hotel, die voor Larry en Ralph zo dramatisch uitpakt. Halverwege het schrijven aan het laatste hoofdstuk, bedacht ik opeens: 'Hé, had ik niet al eens eerder iets...?!' En ja hoor, daar stond het ergens in de diepere regionen van mijn harddisk, verstopt onder vier jaar ander werk. Het tempo was misschien nog wat aarzelend en ik had iets te veel tekstkaders gebruikt, maar verder was het eigenlijk heel bruikbaar. Natuurlijk veranderden we wel het een en ander (zo voegden we een broodnodige cameo toe), maar vier jaar later moet ik zeggen dat het heel goed voelde om te zien dat er al meteen iets helemaal goed zat.

—Roberto Aguirre-Sacasa, Oktober 2011

Laat ik hier ook mijn verhaal vertellen. Ik werkte vóór De Beproeving aan het enorm populaire Death of Captain America en had besloten dat ik nodig eens iets anders moest doen - misschien wel een project helemaal vanaf het begin uitwerken. Op de redactie van de uitgeverij wisten ze ervan, dus op een dag vroegen ze me of ik het leuk zou vinden om de stripbewerking van Stephen Kings De Beproeving te tekenen. JA, HOOR!!! (Ik geloof dat ik meteen daarna een vreugdedansje heb gemaakt.) Maar voordat ik de opdracht in mijn werkschema kon opnemen, moest de zojuist genoemde Mr. King wel nog even mijn medewerking goedkeuren. Daartoe kreeg ik een scenario toegestuurd van Roberto Aguirre-Sacasa, die ik kende van strips als Spider-Man, Nightcrawler en 4 en die ik bewonderde om hoe genuanceerd hij zijn personages op papier kreeg - iets wat bij De Beproeving zeer van pas zou komen.

De lay-out van de pagina's was eerst nog wat losjes, zodat de uitgeverij nog dingen kon veranderen, maar algauw ging ik volop aan de slag. Mr. King kreeg het eindresultaat te zien en ik kon meedoen!

Nu we bijna vier jaar verder zijn, valt me op dat we eigenlijk niet meer zoveel aan die eerste pagina's hebben veranderd - alsof we meteen op het juiste spoor zaten en iets neerzetten waar we trots op konden zijn... ook een paar jaar later nog. Hier en daar zijn sommige koppen veranderd (ik had toen nog niet echt voeling met de beschrijving van alle personages) en we hebben een fijne King-cameo toegevoegd, maar afgezien daarvan voldoen het tempo en de lay-out eigenlijk nog altijd prima.

Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik het na het tekenen van eenendertig comics (die in deze band gebundeld zijn) niet heel erg vind om deze bewerking af te ronden... Maar tegelijk was het... zo'n immense onderneming, zo'n gigantische uitdaging, dat ik het tegelijk ook wel weer jammer vind dat De Beproeving voortaan niet meer aan het begin van elke werkdag op mijn tekentafel wacht. Volgens mij moeten Roberto en ik nodig weer eens babbelen over de bewerking van Salem's Lot (Bezeten stad), waar we het al eens eerder voorzichtig over hebben gehad!

—Mike Perkins, October 2011

Pagina 1: Schets

Pagina 1: Geïnkte pagina

Pagina 1: Ingekleurde pagina (eerste versie)

Pagina 1: Ingekleurde pagina (herziene versie)

Pagina 2: Schets

Pagina 2: Geïnkte pagina

Pagina 1: Ingekleurde pagina (eerste versie)

Pagina 1: Ingekleurde pagina (herziene versie)

Pagina 2: Schets

Pagina 2: Geinkte pagina

Pagina 1: Ingekleurde pagina (eerste versie)

Pagina 1: Ingekleurde pagina (herziene versie)

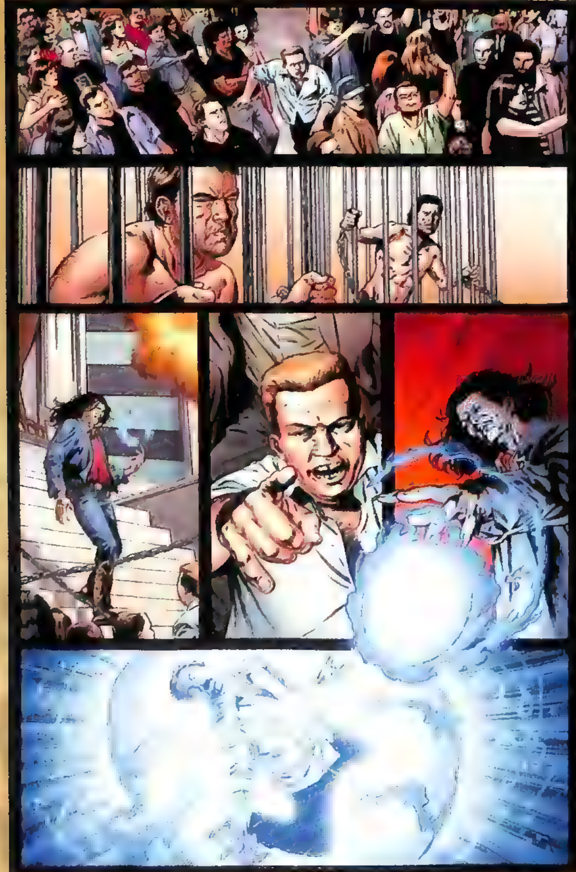
Pagina 2: Schets

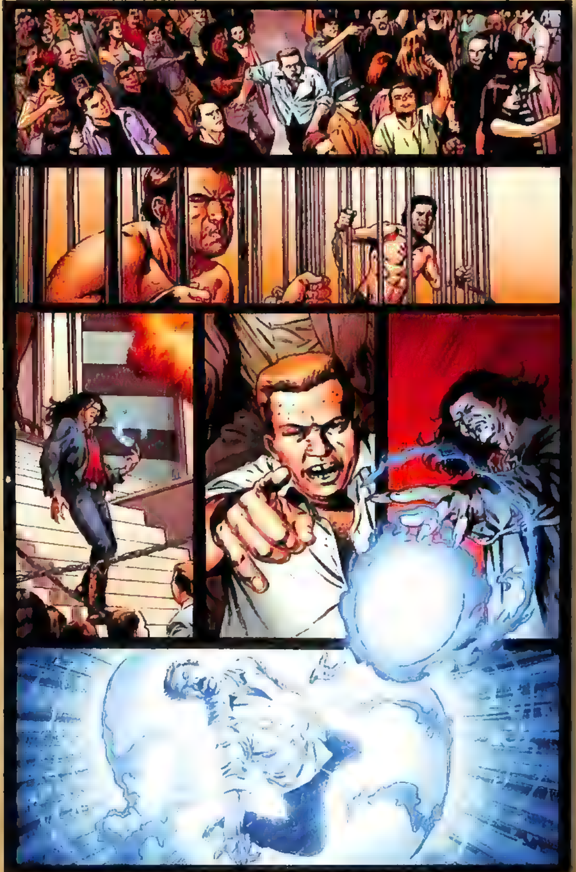
Pagina 2: Geïnkte pagina

Pagina 1: Ingekleurde pagina (eerste versie)

Pagina 1: Ingekleurde pagina (herziene versie)

Pagina 2: Schets

Pagina 2: Geinkte pagina

Pagina 1: Ingekleurde pagina (eerste versie)

Pagina 1: Ingekleurde pagina (herziene versie)

WAARSCHUWING
BIOLOGISCH

De Beproeving (1978) is in meerdere opzichten een klassieke huiverroman, over een wereld – onze wereld – die door het virus Captain Trips goeddeels wordt ontvolkt. Door de ogen van de verschillende hoofdrolspelers – ze zijn op onverklaarbare wijze immuun voor het virus – volgt de lezer de totale ontwrichting van de samenleving, uitmondend in de eeuwige strijd tussen goed en kwaad. Voor de vertaling van boek naar graphic novel tekenden de toneelschrijver en scenarist Roberto Aguirre-Sacasa (onder meer van HBO's *Big Love*) en tekenaar Mike Perkins (*Captain America*).

DE BEPROEVING

BIJ HET VALLEN VAN DE NACHT

In dit aangrijpende en alleszins majestueuze slotdeel van deze zesdelige reeks komen alle draden van het lot bijeen, worden alle vragen beantwoord en komt de strijd tussen goed en kwaad tot een daverende ontknoping. Maar voor het zover is, gebeurt er meer. Bijvoorbeeld: hoe is het de drie spionnen vergaan die undercover tot diep in de gelederen van Flaggs vertrouwelingen zijn doorgedrongen? Hebben zij de Duistere Man onderschat? En wat te denken van de tragische dood van de rechter en Nadines rampzalige huwelijk met Randall Flagg en de dood van...
Nee, meer verklappen we hier niet, leest u zelf maar!

'*De Beproeving* heeft alles in zich: avontuur, romantiek, profetische visie, satire, fantasy, realisme, en een *doomsday*-verhaal.'
– *The New York Times Book Review*

UITGEVERIJ L

www.dromen-demonen.nl
ISBN 978-90-245-6217-6

www.boekenwereld.com